

SOL *u* CAN

FANZIN

‘Bu Hayatta π S olucan!’

mask
orm
worm
ver
wurm
mato
ver
verme
sem-fin
vihmauss
féreg
mark
червяк
červ
cru
dżdżownica
червей
lombriz
σκουλήκι
vierme
فحاز

SOLuCAN

1-4 6.Yılında Nedir? - Aşkın Yücel

5-10 Aganippe - Cengiz Yılmaz

11 Aaghv! - Rad

12 Gerçeklik Üzerine - Barış

13-15 The Idiot Diarist - Umut Taylan

16-17 Dağınık Orta - Kolektif

18 Temyiz Mahkemesi - Celâl Hikmet

19 Gece Gölge Meriç

20-22 Bir Anti-Modern Kahraman Tavuk II.Bölüm - Ulaş

23-25 Saatli Maarif Takvimi - Cengiz Yılmaz

26-27 Ateş Kelebek - Furkan (Babaeski)

28-29 3 Noktadan Manifestoya - Murat

30-31 Tanrıya Yakarış - Barış

32 Adamlar Var! - Rad

ve Buğuseptil: "Söz Temsil,bi SOLuCAN kaç boğumdur?"...

SOLuCAN Co.

www.sol-u-can.com

sol_u_can@hotmail.com

<http://solucan.biz>

6. yılında Nedir?

“SOLuCAN’dan İNSANa dek yol aldınız ve sizde çok şey daha SOLuCANdır.”

Freidrich Nietzsche

Bugünden, andan, şimdiden ; geçmiş, ”tarihi yeniden yeniden yeniden yazarak”* geleceğin oluşturulması tıpkı SOLuCAN’dan insana yol almamız ve bizde çok şeyin daha SOLuCAN olması gibi bugünde, anda, şimdide ‘olan’ gelecekte ‘ilkel’ olarak değerlendirilecektir. Bu yüzden, anlatılan, anlatılacak olan ‘ilkel’ bir biçim olarak anlaşılırsa, algılanırsa ifade yerini bulabilir. Yola SOLuCAN, bileşenlerinin dar sözlük anlamıyla çıkıyoruz.

sol (I)

sıfat

1. Vücutta kalbin bulunduğu tarafta olan, sağ karşıtı:
2. isim Bu taraftaki yön
3. isim Sosyalizme yakın görüşte olan grup.
4. isim, spor Boksta sol yumrukla vuruş.

sol (II) -lû

isim, müzik İtalyanca sol

1. Gam dizisinde fa ile la arasındaki ses.
2. Bu sesi gösteren nota işareti.

sol (III)

isim

Peru para birimi

can

isim Farsça c’Yn

1. İnsan ve hayvanlarda yaşamayı sağlayan ve ölümle vücuttan ayrılan madde dışı varlık.
2. Yaşama, hayat
3. Güç, dirilik
4. Kişi, birey
5. İnsanın kendi varlığı, özü
6. Gönül
7. Bektaşilik ve Mevlevilikte tarikat kardeşi
8. sıfat Çok içten, sevimli, sevilen, şirin
9. ünlem Yakınlık duygusu belirten bir seslenme sözü

Güncel Türkçe Sözlük’te SOL için verilen “Sosyalizme yakın görüşte olan grup.” Tanımını kavramsal olarak ele aldığımızda ilk olarak Fransız devrimi sonrasında kurulan mecliste var olan yapının korunmasına karşı çıkarak özgürlüklerden yana değişmesini talep edenlerin parlamentoda ‘sol’ a , değişime karşı çıkanların ise sağa oturması ile karşımıza çıktığını görürüz. Tarihsel olarak Fransız Devrimi sürecinde ortaya çıkan ‘sol’ kavramı bugün ,değişim arayan, sosyal yapıdan kaynaklanan hiyerarşiyi ortadan kaldırmak isteyen, varolan kaynakların denk dağılımını talep eden, korumacı olmaktan çok özgürlükçü değişimden yana olmayı içerisinde barındırır. Bu anlamda fikirlerden ilk akla gelenlerden sosyalizmi, anarşizmi, feminizmi, ekolojizmi içerir. Burada iki ayrımın özellikle

belirtilmesi gerekir; ilkin adı geçen fikirler,eylemlilikleriyle beraber felsefe değildir,bir ya da birden fazla felsefe içerebilir ama kendileri felsefe değildirler, yani Sosyalizm, Marksizm değildir yada Nihilizm, Anarşizm değildir; ikinci olarak bir kimlik olarak kendisi veya çevresi tarafından 'sol' olma atfedilenin 'sol' olarak değerlendirilebilmesi için 'sol' kavramının niteliklerini taşıması gerekir.Bu durum şöyle örneklenebilir, sosyalizmi fikir,tasarım,dünya görüşü,eylemlilik,duygu... olarak düşündüğümüzde, onu Marksizm'e hapsetmek, herhangi bir felsefeyi yaşayan,savunan,yapan örneğin varoluşçu bir bireyin sosyalizm tasavvurundan dışlanmasına yol açar.Sorun adı geçen 'sol' olan fikirlerin, bireyde 'kimlik' olarak atfedilmesinde çıkıyor.İşte SOLuCAN'ın bir bileşeni olarak 'sol' 'kimlik' olarak sosyaliste de,anarşiste de, feministe de,ekolojiste de açıktır.Ön planda olan, bireyleri değişim araması,sosyal yapıdan kaynaklanan,hiyerarşiyi ortadan kaldırmak istemesi,varolan kaynakların denk dağılımını talep etmesi,varolanı korumasından çok özgürlükçü değişimden yana olması açısından bir arada tutan 'sol' olma halidir, kimlik burada anlamsızlaşmakta, farklılıklar tarihsel ve felsefi olarak tartışılıp,sürdürülmekte ya da değişmektedir.'Sol' -ki her zaman istisnalar vardır- vücutta kalbe yakın olan taraftır, duygu elzemdır.

'Can' ise fazla açıklama gerektirmeyen hepimizin hissettiği bir duygu, felsefi olarak eski yunanda beden-ruh ayrımındaki 'ruh', mesela düşünme eyleminde iki nöron arası elektriklenme sonucu bedende ortaya çıkan enerji olarak ta, metafizik bir kavram olarak ta ele alabiliriz, anlamı bakımından hayat,güç,birey,insanın varlığı,gönül,samimiyet... olarak düşünülebilir.İnsan topluluklarının cemaat olarak değerlendirildiği toplumlarda birbirine 'canlar' olarak hitap edilmesini de İslam Felsefesi ile açıklayan bireylere de 'sol' olma halinde ,mümkünse, açık olunabilir.İslam Felsefesi de tıpkı varoluşçuluk ya da Marksizm gibi bir felsefedir, tartışılabilir ve 'sol' olma halinde bir arada olunabilir.

'Sol' 'Can' la beraber gelir.Ne kadar bilimsel ya da felsefi temellere oturtulmaya çalışırsa çalışılsın, 'sol' la ilişki duyguyla başlar.Verilerden, tarihsel ya da felsefi tartışmalardan önce bireyi 'sol' a yönelten bir duygudur.Nefret,aşk,sevgi,acıma,sorumluluk,aşâğılık...herhangi biri olabilir.Bu yüzden duygunun yoğunluğu azalsa kendiliğinden,hayatın getirdikleriyle oluştuğu için geçmişten söküp atılamaz, tarihi ya da geçmişe yakmaya kalkışlsa dahi.Mesela duyduğumuz sesler içerisinde her 'sol' notasında 'can'ı, ve içinde 'can' geçen her ünlemi duyduğumuzda 'sol' u duymak gibi...

"Tamamı parçaların toplamından az olabiliyor" **

'Sol', 'can' parçalarının toplamından daha azını ifade eden SOLuCAN'ın yeryüzü üzerinde 2.000 civarı türü bulunmaktadır, sanal türleriyle beraber bu sayı oldukça artmaktadır. 'Olan' bir sistemden bahsedilecekse organik olmasından kastedilen, biçim değiştirebilmesi ve bünyede,zihinde zuhur etmesidir.Bedende ve zihinde bulunması sistemi görülende tasarlamamıza yol açmaktadır.Kısacası yatak odasından,sokağa,sokaktan plazalara hatta bir ormana kadar her yere nüfuz ettiğini görürüz,düşünürüz.İşte bu görülende toprağın altında bulunur SOLuCAN toprağın üstüne plazalar kurulurken hergün. Yeraltından, yeraldını anlayanlar için bir metrekar toprağın altında ne kadar SOLuCAN olduğunu düşünmek yeterlidir. Tabii ki bazı türleri insan bedeninde de bulunabilir, hatta beyinde dahi dolaşabilir Yeraltından çıkmış olsalar da özlerini tamamen kaybedemezler Yeraltında bulunan SOLuCAN'lar kendinin farkında olduğunda birer özbilinç haline gelirler.Özbilinç, kendisinin farkında olan varlıktır.2.000 civarında farklı tür kategori halinde düşünüldüğünde özbilinçlerin tekiplenmemesi adına yeterli gözükür.

Tarımda gübresi çok verimlidir ve 'can'lı bedenlerin ölüler arasına katılması için ölüler yerler.Kalbi durmuş yada vicdanı sistem tarafından törpülenmiş bireyleri tamamen ölüler diyarına yollar SOLuCAN.Alkolden içerisine bıraktığınızda ise çürümeden kalabilir.SOLuCANOt'u ise bileşikgiller familyasından bir bitki olup,çok dayanıklıdır.Evlerde sinek kovmaya yarar,bedeni güçlendirir,iştah açar,hazımsızlığı en aza indirir,kadınlarda regli kolaylaştırır,sindirim organlarındaki SOLuCAN'ları temizler,uyuz olduğunuzda geçmesini sağlar.Sanal olarak ise "bir solucan genellikle kullanıcı eylemi olmaksızın yayılır ve kendisinin tam kopyalarını (olasılıkla değiştirilmiş) ağlardan ağlara dağıtır. Bir solucan bellek veya ağ bant genişliği tüketebilir, bu da bilgisayarın çökmesine yol açabilir.Solucanlar yayılmak için bir "taşıyıcı" programa veya dosyaya gereksinim duymadıklarından, sisteminizde bir tünel de açabilir ve başka birinin uzaktan bilgisayarınızın denetimini eline geçirmesini sağlayabilir"*** Uzayda ise SOLuCAN Delikleri bilimin sınırlarını zorlamaktadır.

Hayvanın,bitkinin ya da sözcüğün olduğu yerlerden öte bilinçte neye karşılık geldiğini,neye gelmesinin istendiğini anlatmak daha açık olacaktır.Daha doğrusu bugünden,andan,şimdiden geçmiş,"tarihi yeniden yeniden yeniden yazarak" gelecekte olması istenileni aktarmak daha anlamlı olacaktır.

Gündelik hayat, tüm acılarıyla, anlık muthuluklarıyla çok daha "Bizim dünya görüşümüzden" **** ya da "Dünyanın bize gösterilişinden"**** sahibi hissedilir. Gazetelerin üçüncü sayfa haberleri çok daha toplumun içerisindedir.Üçüncü sayfa haberlerinin başrol oyuncularının zihinleri ise dizilerle,reklamlarla,filmle dolmuştur.İşte bu dünyanın dışında olduğunu düşünen, yan yana ve iç içe, gündelik hayatın yeniden örgütlenmesi, yer altı düşünülür.Birey, tek başına; bireyliği diğer özbilinçlerle beraber, hayatın içerisinde 'can'ıyla var olur.Yeraltının düşünülmeye başlanması, 'olan'dan başka, 'olan'ın içerisinde yeni bir dünya tahayyülü kurulmasına yol açar.İşte bu tahayyül bireyin 'olan'ın karşısında alternatifler üretmeye çabalarken bir yandan da karşısına aldığı her hangi bir 'şey' ile, insan,mekanizma,sistem,fikir vb..., mücadeleye başlamasını sağlar.Burada SOLuCAN, bireyin karşısına aldığı her ne ise onunla sürekli mücadele etmesi sürecinde nirengi noktasıdır.Örgüt sahibi olmakla örgütlü olma birbirinden ayrıt edildiğinde birey, diğer özbilinçlerle beraber varolup, kendisi,bizatihi örgüttür.Birey, bireyliğini örgüt olmakla var eder. Kısacası bireyin fikirlerini ve eylemlerini organize edişinden,örgütleyişinden bağımsız kişiliği düşünülemez.Organik sistemin zihne ve bedene işleyişindeki verdiği en büyük hasar bireylerin kişiliğinde gözüktür.Zamanın hızla akıp gittiği gibi bir yanılgı ve sürekli daha fazlasını istemek, zamanın,süreden ayrıt edilmemesinden ve 'olan' sistemin temel davranış biçimini kabul ettirmesinden kaynaklanır.

"İyi sistem kendine muhalefetin biçimini belirler."***** Organik sistem, kurumsallaşmış yapıları belirlediği muhalefet biçimine yerleştirmektedir.Bu durumda siteme muhalif olduğunu düşünen yapılar sistem tarafından belirlenmiş aygıtlar tarafından ya kontrol edilirler,ya baskı altına alınırlar, ya da kullanılırlar.Her durumda fikirlerden çok bireylerin iyi niyet,çaba ve emek sonucunda oluşturduğu yapılar sistemin muhalefet biçimine dahil edilirler.Bu biçime dahil oldukça, 'sol' ile tanıştığı zamanki duygular bastırılır,bozulmaya uğrar ya da nostaljik birer unsur halinde kalır.Oysa ki bu duygular en başından yönelimi belirlemektedir.Birey,kurtuluşunu kendisi yaratmak durumundadır söz geçen 'birey' hep diğer özbilinçlerle beraber ele alınmaktadır.Bu durumda yeni bir dünyanın tahayyülde ilkel biçimlerini tasarlarken mücadele eden birey fikirlerini ve eylemlerini organize ederken, kendisini, fikir ve eylemlerini örgütlemektedir.Bu anda,bugünde,şimdide geçmişin,"tarihin yeniden yeniden yeniden" yazılmasıyla mümkündür.

Birey,kendisi,bizatihi örgüt olmadan bir fikri yada eylemi organize edemez.Organizasyonun olmadığı biçimler sadece daha fazlasını istemeye,tüketmeye ve zamanın hızla akıp gittiği düşüncesine mahkum edilir.Oysaki zaman sadece yaşanarak algılanır. Ve hayat, 'can', 'sol'da ,kalbin attığı tarafa, yeraltından, duvarlara,sokaklara,fotokopi makinesinden çıkmış sıcak kağıtlara akmaktadır.

SOL//CAN

Vücudundan ensülin çekilerek sonsuz yaşamı bulmuş bir türü olan SOLuCAN, bölünse de, parçalansa da her parçası ayrı ayrı yaşamaya devam eden toplumun içerisindeki bireyler gibi, her parçada bireyliğini yaşatmaya devam ediyor.

Bir olgu benzer koşullarda 3 defa tekrarlanırsa hakikat olur, gerçeklik değil. Gerçeklik, benzer koşulların oluşmasındaki sonsuz döngüdür. 3 adet SOLuCAN'ı alın peşpeşe koyun işte sonsuz döngü oradadır.

Doğal olarak ki anlatılanlara itirazlar olacaktır. Örneğin 'Anarşizm sol değildir' itirazı ilk akla gelenlerden, öncelikle anlatılanlara itirazı düşünen bireye tüm parasını Peru 'sol'una çevirmesi salık verilir... Ardından elindeki 'sol'lerle gündelik hayatın yürüyüp yürümediğine baksın 'paytak'sa sorun yoktur.

*Ece Ayhan

**Chuck Palahniuk

***Microsoft

****Nilgün Marmara

*****Murat Belge

Bir şişe şarabı yuvarlamıştık. Satranç taşlarının gövdelerinden fışkıran üç boyut bizi zamandan mekandan bağımsız bir yere sadece olabileceğini düşündüğümüz için bağlıyordu, tam 2 santimlik sigara filtresini yerleştirdiğim tütünü bağlarken yıllar önce Taksim'deki Sirius Ufo Merkezinde 550 saatlik görüntü olduğunu hatırlıyordum. Şarap içiminde zorluk yaşayanlar için "Önce hafifçe yudumla gerisi gelir" cümlesi aklınızda iki kere yankılsın. İkinci şişe şarabı açtığımda tek başımaydım ve önce ufak yudumlar alıyordum içiminde zorluk yaşadığımdan değil üzümlerin tadını hissedebilmek için, "tuz koyarsan sirke, şeker koyarsan şarap olur". Sonra şarapla ısınmaya yalnızlıkla soğumaya başlamıştım. Şarabın yanına eklemek almak için mutfığa uzadım, teflonlarda metal kaşık kullanmayın. Kaşık dediğimde ürperenler olduğunu da farkındayım. İlgiilenmeden odama geri dönüyorum. Burda üflenti yok, şarap ve tütünü dışında keyif verici,acı verici herhangi bir illegal/legal madde yok. Bir duraktayım sanki gelecek otobüsü beklerken uçaklara otostop çekiyorum.Dinlediğim müzik dışında tek ilgilediğim konu sardığım tütün.Kafam düşmek üzere dalıp gidiyorum ne düşündüğümü kestiremeden.Müzik hareketlendiğinde biraz uyanır gibi oluyorum sırtımı dayayacak yastığı bulup arkama yaslanıyorum.Uyumak üzereyim.Mideni düşünmeye başlıyorum.Yediğim ekmeğe iyice bastırılmış olmalı ki fazla takmıyorum.Müzik ağırlaşıyor.Şaraptan son yudumu alıp şişeyi yatağın kenarına bırakıyorum.Yastığı yatay hale getiriyorum uyumak için kafamı yastığa gömdüğümde zil çalıyor, ırkılıyorrum.İrkiliyorum,zil çalıyor.

"Gelen kim olabilir ki?"

Tanışlar aklıma geliyor bir bir, hepsi negatif çıkarken.Zil bir daha çalıyor."Güzel bir kadın herhangi bir sebeple kapıda olabilir." düşüncesi zihnimde yankılandığında tekrar zil çalmadan kapıda bitiyorum.Kapıyı açıyorum.Karşımda saçları omuzları hizasında uzun sakallı bir genç.

"Pardon abi rahatsız ettim.Bodrum katına yeni taşındım da.Normalde komşu komşudan kahve falan ister ama benim fena halde müziğe ihtiyacım var.Herhangi bir müzik çalan aygıtın var mı?"

Soru karşısında afallamış, gelenin kadın olmadığını düşüncesi , sadece sıcaklık hissetmek istememden dolayı hayal kırıklığı yaratmıştı.Ama karşımdakinin ilginç sorusuyla beraber üslubu hiç de fena gelmemişti.Cevabı düşünürken süreyi uzattığımı henüz fark etmiştim ki:

"Abi sen takılıyordun galiba. Kusura bakma"

"Yok birader biraz şarap içmiştim uyuyordum nerdeyse,bir düşünüyem müzik işini.Şimdi, ben de bilgisayardan dinliyorum.Yalnız bir radyo olacak.Kullanmadığımdan edevatın durduğu göze atmıştım.Bir bakayım biraz bekle."

Doğrudan edevatın durduğu mutfaktaki en alt çekmeceye yöneldim.Ne kadar süre geçti bilmiyorum lakin bir süre radyonun pillerini aradım.Sürenin uzadığını fark edince radyoyu alıp çıktım.

"Abi bu var ama pilleri bulamadım.Saat kaç?"

"Saatim yok"

"Bilgisayara bir bakayım"

Saat üç buçuğa geliyordu. Şu an tam olarak gördüğüm saatin 3.27 olduğunu hatırlıyordum.

" Abi bu saatte açık market bulamazsın, bulsan da büyük pil olacağını sanmıyorum.Bunun pilleri olması lazım, istersen gir 5 dakika bakayım."

"Rahatsız etmeyeyim"

"Yok, zaten yalnızlıktan sıkılıyordum"

"Geç abi otur"

Adam antredeki masaya geçtikten sonra.Susadığımı fark ettim.Su damacanasının pompası zorla çalışıyordu.Biraz küfrederek bir bardak bulup suyu doldurup içtim.

"Bakayım buralara, kolilerin içinde olması lazımdı diye hatırlıyorum sen bir sigara yak, sararsan tütün var bilgisayarın önünde."

"Yok abi yardım edeyim mi? Hani bu kadar ihtiyacım olmasa istemezdim"

"Hayrola bir hatun durumu mu var?"

"Yok abi, yalnızım evde"

Bir tarafından kolileri karıştırıyordum.

"Ben de yaşadım bodrum katta, ev mi daraltıyor"

"Yok abi"

Kolileri taramaya devam ederken.

"Üflüyor musun, o sebepten mi ihtiyacın var müziğe. Hani genelde komşular kahve falan istemeye gelir de."

"Üflemek derken?"

"Esrar"

"Yok abi işim olmaz o işlerle benim"

Kolileri aramaktan, birazda sarhoş olduğumdan bıkmıştım.

"Birader bulamadım.Zaten yalnızım evde gel kafana uyarsa bir şarap daha var , biraz içer sohbet ederiz.Tanışmışta oluruz.Hödük bir tipe benzemiyosun"

"Gitsen iyi olur"

"Kibarlık yapmayı pek sevmem, birader keyfine göre kalmak istersen bana uyar.Okuyor musun?"

"Üniversite öğrencisiyim"

"Bölüm?"

"Felsefe"

"İyi.Ben severim felsefeyi.Nietzsche okutuyolar mı size?"

"Biraz, ben pek anlamam"

Bu arada bilgisayarın yanına geçmiştik.Yalnızlıktan, ev durumlarından ,yazmaktan, kadınlardan, bir süre sohbet ettik.Tanışma faslı biraz ilerleyince konu kapımı çalışına gelmişti.

"Birader, sen "Takılıyordun galiba" diyince üflenti olduğunu düşünmüştüm.Çok yaygın da"

"Abi ben de sen kapıyı gözler kıpkırmızı uykulu bir biçimde açınca senin için benzerini düşünmüştüm."

"Daha önce kullandın mı?"

"Kullandım, başka maddelerde kullandım.Sonra bıraktım."

"Bende de benzer hikaye"

"Kolay oldu mu bırakman?"

"Abi bir mevzu var.Aslında müzik ihtiyacında ondandı?"

"Nedir?"

"Aganippe"

"Madde mi?"

"Değil. Söyledim ya kullanmıyorum diye.Abi ne olduğunu tam olarak bilmiyorum.Araştırdım bulamadım.Eski yaşadığım evde bir kutunun içinde buldum.Benden önceki kiracı bırakmış.Kağıdın üzerinde Aganippe yazıyordu.Mitolojiden bir kavram.Alında da nasıl kullanılacağını yazıyordu. Atmadım. Gel zaman git zaman aklıma düştü.Bi gece para yok pul yok.Ulan bi deneyeyim dedim.Açtım okudum.Aklıma da yattı.Sonra bir kullandım. Epey de vardı.1 yıldır madde tüketmiyorum çok nadir alkol alıyorum."

"Nasıl bir şey bu?"

"Alkol gibi yalnız felaket oluyorsun.İstersen deneyebiliriz."

"Madde olmadığına emin misin?"

"Abi epey tükettim daha önce böyle bir şeye rastlamadım"

“İlgimi çekti”

“Yalnız abi bir durum var. Sen yazıyorsun di mi?”

“Elimden geldiğince”

“Abi bugüne kadar kimseyle paylaşmadım. Hem tükenmesini istemediğimden hem de yalnızken yaşadıklarımı başkasının yanında nasıl olacağını kestiremediğimden”

“Müziğe neden bu kadar ihtiyaç duyuyorsun peki?”

“Anlatamam. Yazın böyle sıcaktan bunalırsın da su ararsın ya onun gibi oluyor. Daha önce bir kez müziksiz kullandım. Dayanamadım. Gece yansı sokakta müzik anyordum en son. Sabah zor getirdim. Ondan sonra bir daha müziksiz kalmadım. Bu gece de bozulacağı tuttu.”

“Ne sıklıkta kullanıyorsun, adı neydi anlayamadım tam?”

“Ağanippe. Abi, sıklığı konusunda bir şey söyleyemem. Ne zaman kullanacağına sen değil, o karar veriyor.”

“Bağımlılık mı yapıyor?”

“Sanmıyorum. Çünkü 1 yılda kullanmam bir elin parmaklarını geçmez. Yoksunluk da duymadım. Ama tam tarihinde kullanmadın mı işlerin iyi gitmiyor.”

“Hiç anlamadım. Ama fena halde ilgi mi çekti?”

“Daha önce hiç başka birisiyle kullanmadım biraz çekiniyorum ama olabilir diye düşünüyorum”

“Görmem lazım”

“Buyur bak abi “

Antredeki masanın yanındaki sandalyenin yanına kadar gitti. Sandalyeye astığı ceketinin cebinden bir kanyak şişesi çıkardı.

Elinde tutuyordu. Rengi siyaha yakındı. İlk gördüğüm anı unutamıyorum. O andan beri gün boyu aklımda dolaşıyorum ama rahatsız etmiyor. Şişeyi bilgisayar monitörüne yaklaştırdım. Renk siyah gözükmesine rağmen mavi tonlardaydı.

“Nasıl içiliyor bu menet?” diyip şişeyi tam açacaktım ki.

“Aman abi, çok yoğun kokusu”

Kapağı kapattım.

“Bir bardağa koyuyorsun. Üstüne tütün döküp yakıyorsun. Bardaktaki dumanı çekiyorsun. Bu dalga yıyor. Tütünle birlikte çekiyorsun”

“Ne kadar koyuyorsun?”

“Su bardağını dolduruyorsun, rahat yakabilmek için yaktıktan sonra şişesine geri koyuyorsun. Bu yüzden hiç bitmeyeceğini düşünüyorum.”

“Yanınca eksilmiyor mu?”

Elindeki nerdeyse ağzına kadar dolu olan kanyak şişesini göstererek .

“Bir yılda bu kadar eksildi. Bir kapak kadar. O da koyarken dışarı damlayanlar. Abi, izninle ben içeceğim. İstiyorsan sana da koyayım”

“Koy bakalım”

“Bana bir bardak verisen”

“Tamam getiriyorum. Antrede içsek”

“Olur”

Antrede masanın yanında dikilirken arkadaş bardaklara kendini uzak tutarak doldurdu.

“Abi sen deki tütün daha iyi olur.”

İçerden getirdim.

“Yeter mi bu kadar.”

“Fazla bile.”

Tütünleri eline aldığı anda biraz duraksadı.

"Abi senden bir şey rica edicem".

"Buyur"

"Bugüne kadar hep deneyimlediklerimi yazmak istedim.Yazamadım bir türlü.Uyandığında hemen yazarsan çok sevinirim"

"Bayılıyor mu?"

"Yok içince anlayacaksın.Yarın işin var mı?"

"Öğlen uyanırsam iyi olur."

"Merak etme kaçta uyanmak istersen o saatte dımdık ayaktaısın."

"Neden sordun o zaman?"

"Yazabilecek vaktin var mı diye, benim için oldukça önemli."

"Bakarız"

"Sevinirim. Ben yaktığımda hemen çekeceksin sonra alevi ben söndürürüm."

"Hadi bakalım.Müzik iyi mi?"

My Dying Bride çalıyordu.

"Hiç fark etmez abi.Ne dinlersen dinle."

Dedi ve tütünleri bardağa koyup, hızla yaktı.Bardaktan yükselen dumanı sanıyorsam ağzıyla sağa sola kaçanları da burnuyla çektii.

Benim zihnimde o anda sadece "Dinle" sözcüğü ardı ardına yankılanmaya başlamıştı.

O kadar çok tekrar ediyordu ki bir an "İçmesem mi?" diye aklımdan geçirdim.Arkadaş kafasını kaldırdığında hiçbir şey olmamış gibiydi.Sakin bir biçimde tütünleri yeniden yerleştirdi ve yaktı.Eğilip dumanı olabildiğince çekmeye çalıştım.Dumanı çekerken kalp atışım çok hızlanmıştı.Kafamı kaldırdığımda içtiğim şarap aklıma geldi.Kalp atışım yavaşladı.

"Alkolle dokunmaz mı?" diye soracaktım ki.

"Dokunmaz mı?" "Dokunmaz mı?" "Dokunmaz mı?" "Dokunmaz mı?" "Dokunmaz mı?"

"Dokunmaz mı?" "Dokunmaz mı?" "Dokunmaz mı?" "Dokunmaz mı?" "Dokunmaz mı?"

"Dokunmaz mı?" "Dokunmaz mı?" "Dokunmaz mı?" "Dokunmaz mı?" "Dokunmaz mı?"

"Dokunmaz mı?" "Dokunmaz mı?" "Dokunmaz mı?" "Dokunmaz mı?" "Dokunmaz mı?"

"Dokunmaz mı?" "Dokunmaz mı?" "Dokunmaz mı?" "Dokunmaz mı?" "Dokunmaz mı?"

"Dokunmaz mı?" "Dokunmaz mı?"

Diye zihnimde tekrar etmeye başladı.Ses çıkmamıştı ağzımdan.Ama sanki konuşuyordum.

"Dokunmaz" diye arkadaşın sesine benzer bir ses duydum zihnimde.Arkadaşa baktım gözlerini görmüyordum.Gözlerinin olduğu yerde sadece beyazlık görüyordum.Ağzından ses çıkmamıştı anlayamadım.Ama zihnimde sesi duymuştum.

"Gözleri arama" dedi sanki ses yine sadece zihnimdeydi ağzından çıkmamıştı.Dikkat etmeye çalıştım.

"Aynayı göremezsin" dedi ağzından yine ses çıkmamıştı. Teyit etmek isteyerek konuşmaya çalıştım.Sesim çıkmıyordu.

"Ses..." demeye çalışırken düşündüğümü fark ettim.Düşündüğümde sesim duyuluyordu.

"Bilmiyorum" dedi yada zihnimde öyle duydum.

Kavramaya başlamıştım.Ses çıkarmaya gerek yoktu.Düşünmem gerekiyordu sadece duyması için.Duymam için sadece düşünmesi gerekiyordu.Kendimi oldukça rahat hissediyordum.Dışarıdan nasıl görüldüğümü merak ettim.Sanki değişen hiçbir şey olmamıştı sadece sesler zihnimdeydi, masaya elimle tıkladım.Sesi çok uzaklarda sanki arayıp bulmam gerekiyormuş gibi hissettim.Aynaya bakma ihtiyacı duyuyordum.

"Dikkat et " dedi yada öyle duydum.

Aynanın önüne gittim.Aynaya baktım.Ayna yoktu yada aynada görüntü yoktu.Elimi

uzattım.Dokunurken sanki elim kayboluyor gibiydi.Ayna yansımıyordu.

Hızla uzaklaştım.Heyecanla arkadaşla anlatmak için içeriye geçtim.Sakin bir biçimde pencereden dışarı bakıyordum.

Bilgisayarı görünce müzik aklıma geldi. Sanki masanın başından beri hiç duymamıştım.Müziği duymaya başlayınca heyecanım azaldı.Her şeyin rayına oturmaya başlamıştı.Konuşma isteği ortadan kalkmıştı.

“İşte bu güzel” dedi yada öyle duydum.

Evin içinde gezinmek istedim, mutfığa geçtiğimde.Müzik değişmişti.Geri geldim odadayken çalan müzik devam ediyordu.Anlayamadım.Tekrar mutfığa gittim.Geri geldim.

Müzik değişiyordu.

“Dinle” dedi yada öyle duydum.

Konuşuyor muyuz diye soracaktım ki düşünerek. Zihnimde sadece “Konuşuyor...” yankılandı.

“Duyuyorum, duyuyorsun” dedi yada öyle duydum.

“Müzik” dedi yada öyle duydum.

Bundan sonraki diyalogları sadece his olarak hatırlıyorum.Sanıyorsam ben yerde yatağa sırtımı dayamış oturuyordum arkadaş ise pencere kenarında duvara sırtını dayamıştı.Bir ara yastık verdiğimi hatırlıyorum.Dışarıdan bakıldığında sanıyorum ki karşılıklı susuyorduk.Önce bana müziğin neden değiştiğini anlattı.Anlattığından algıladığım kafamda mekanları bölünmüş olduğumdu.Ne kadar mekana bölersen o kadar farklı daha önce duyduğum müzik çalıyordu.Zihnimde ben canlılığından bahsettim seslerin.Müziğe neden o kadar ihtiyaç duyduğumu algılamıştım.Eğer hakikaten bir kaynaktan kaynaklanan müzik olmazsa bir merkezin olmuyordu.Ne kadar mekana bölersen zihnini, basit bir şekilde mutfakla odanın ayrı yerler olduğunu düşünüyorsan o kadar farklı müzik duyuyordun.Hep fonda kalıyordu ve canlıydı.Merkezin olmadığı düşüncesi ise seni sürekli bir merkez arayışına itiyordu.Hakikaten duyduğun bir müziğin dokunduğun bir gerçekliğin olmasını istiyordun.O merkez olduğunda ise, o merkeze dönecek şekilde her türlü gezintiyi yapabiliirdin.Bir ara kapatmak istedim, bilgisayarda çalan müziği.Sanıyorum ki birkaç saniye geçti.Zihnimde çok fazla müzik duymaya başlamıştım.Kayboluyordum dayanamadım hemen açtım tekrar.Müziğin ne olduğu önemli değildi.Nasıl olduğu da...Sadece bir merkez olmasının ihtiyacını duyuyordun.Konuşmalarımız yada düşünmelerimiz epey sürüp gitti.Konu ne olursa olsun karşılıklı düşünüyorduk.Benim zihnimden anlattığım evrenin dış sınırının boşluk olması fikri arkadaşım ilgisini epey çekmişti.Verdiği boş küme örneği gözümün önüne gelmişti.Sanki tahtaya çizilmiş gibi.Matematikteki boş kümenin içerisinde dolu yada boş olduğu , dışının dolu yada boş olduğu, burada söylediğinin sadece az yoğunluklu anlamına geldiğini salt boşluğun ise sadece boş kümenin sınırında olduğunu, boş kümenin içerisinde dışınıda dolu olduğunu örneklemişti, anlatmıştım.Sınır dışında her yerin enerjiyle dolu olduğunu bizimde Aganippe içtikten sonra sadece boşluğu hissettiğimizi bu yüzden sınıra yakın olduğumuzdan enerji olarak sesleri mekanlara böldüğümüzü, ışığın yansıma özelliğini gördüğümüzü anlatmaya çalışmıştı.Sözcüklere dökemediklerim bu şekilde.

En son olarak arkadaş adva diye bir ‘şey’den bahsetti.Dedi ki “Adva insandı ve iki kişiydi”.Sonra “Hastalık” dedi,”Hastalığın hasta yoluyla sağlam insan bulaşması”dedi.Artık gitmesi gerektiğini belirtip sessizce kalkıp gitti.

Yalnız kaldığımda kalkıp yatağa geçtim. Yeni açtığımız ve çok içtiğimiz şaraptan biraz yudumladım.Şarabın sarhoşluğunu hala olduğu gibi yaşıyordum.Yalnızlıktan bunalımıyordum.Odanın içini mekânlara bölmeye başlamıştım.Yatak, bilgisayar masası, çalışma masası bir de kapı kısmı olarak 4 e böldüm.Tütün almak için çalışma masasına gittiğimde müzik fonda farklılaşıyordu.Nereden böldüğümü algılamak için gezintiler yapıyordum.Kafamda mekân bölümleyişim değiştikçe müzikte değişiyordu.Sonunda tekrar yatağa döndüm.Yatakta duyduğum müzikle bilgisayardan yayılan müzik

farklıydı.Aklıma kazınmış sorsalar bilmiyorum dediğim sadece bir kez dinlediğim müzikler dahi baştan sona zihnimde çalıyordu.

Daha önce epey madde kullandığımdan, yatağa yattığımda madde değilse oldukça hoş, ama tüm numarası bu kadarsa arkadaş fazla abartmış diye düşündüm.Uykumun gelip gelmediğini düşünürken sarhoşluğumun sürdüğünü fark ettim. Saate baktım sabah oluyordu hiçbir zorunluluğumun olmamasına rağmen 12 de kalkayım diye düşündüm.Uyumak için gözlerimi kapattığımda gördüğüm ışık yüzünden korkarak yerimden sıçradım.Verdiği his yüzünden yavaş yavaş yeniden gözlerimi kapatmak istedim bu sefer yavaşça kapadım.Beyaz fonda karanlıkta birinin öldüğü düşüncesi ses olarak zihnimde yankılandı.Gördüğüm sadece karanlıkta kıpırtılardı.Son bir soluk verme sesi duyduğumda vücut şeklide bir elektrik gözlerimin önüne geldi.Ona bir ad vermemi istedi.Aklıma ilk gelen Aganippe oldu. "Olmaz" dedi.Elektriğin rengi bazen mavi tonlarda olduğundan zihnimden "Mavsi" diye bir sözcük geçti. Elektrik kabul ettiğini söyledi.Yataktan kalktım mı? Bilmiyorum. Ama kalktığımı gördüm. Ne istediğimi sorduğunda odanın dağınık olduğunu gördüm.Evin temiz olmasını düşündüm.Burda sonra gözlerimin açık mı kapalı mı olduğunu bilmiyorum ama ışık çok beyazdı elektrik çok hareket ediyordu.Müzik mekanları böldüğüm ölçüde fazlaydı.Aradarda arada aklıma gelmeyenlerin olabileceği kuşkusuyla aktarıken, yemyeşil bir dağ yamacında çimlerin üzerinde yuvarlanıyorduk elektrik hep yanımdaydı.Bir gölde yüzdüğümü görüyordum yada gölde yüzüyordum.Bir kalenin burcundaydım.Kalenin yapıldığı taşlar arasında geziniyordu elektrik.Film afişlerinin üzerinde yürüyordum.Yürüyen bantlarda koşuyordum gördüğüm bütün yüzlerde elektrik vardı, yalnız gözleri görmüyordum.Bir ara fondaki müzik durağanlaşmaya hemen ardından çoğalmaya başladı.Bir okyanusta buldum kendimi.Yataktan kalktığımı yada iç odadan gelip bilgisayardaki müzik listesini yenilediğimi hatırlıyorum.Mesela bir şelalenin sularının arkasındayken sular önümde damlarken kayaların keskin kenarlarından korktuğumu bir yandan da önümüzdeki yıl yapacaklarımı planladığımı fark ediyordum.Arada evdeki ışıklar yanıp sönüyordu.Uyuduğumu düşündüğüm anlarda böldüğüm mekanların hepsinde bir müzik çalıyordu.Sanki evin içerisinde hareket ediyordum.Gördüğüm elektrik hep yanımdaydı.Ne kadar sürdüğünü tahmin edemiyorum ama saate arada bir bakıyordum.Bir ara müzik sanki çemberler çizmeye başlamıştı.Sonu tam olarak nerde bilmiyorum ama bir yerden sonra sadece sessizlik ve karanlık hissediyordum.

Ansızın uyandım.Saat tam 12.00'di. Kalktım. Ne olduğunu anlayamadım. Uyanırken sadece duyduğum ses "Vakti geldiğinde o seni bulacak" hissini veren sözcüklerdi. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. Kalktım evin içinde gezinmeye başladım. Ne sesler ne görüntüler vardı.Yalnız ev tertemiz ve düzenliydi.Anlam veremedim.

Düzenli ve tertemiz evimde ayakta kalmanın üzerinde kapının yanında askılıkta asılı olan anahtar aldım.Bodrum kata indim.Kapıyı çaldım açan yoktu.Dışarı çıktım.Bodrum katın penceresinde kiralık ilanı halen asılıydı. Marketten yumurta almak için eve gittim masanın üzerinde güzelce yerleştirilmiş cüzdanımdan para aldım.Dışarı çıktım.Yalnızlık hissiyatı silinmişti.Sokakta karşıdan oldukça alımlı bir kadın geliyordu.Gece gördüğüm elektriğin kadına geçtiğini gördüm yada rüyamda gördüğüm bir soruyu hatırladım.Kadın sanki geçerken konuştu benimle.Marketten yumurta aldım.Şaşkındım. Eve geldim bilgisayarın başına geçtim.İnternette araştırdım durdum, mitoloji dışında bir yerde bulamayınca, neden sonra , hikayeyi yazmak aklıma geldi ve en son arkadaşın adını sormadığım aklıma geldi.O saatten bu yazının son noktasının konduğu 28.10.2008 00.00 saatine kadar yazdım.

“Aaghv!”

Gerçeklik Üzerine

Çılgınca bağırdı bir kelebek,bu onun son günüydü ne kadar ironik. Ormanda ondan başka bağıran böcekler de vardı. Sonra üzüldü o bir kelebektir,sıradan böceklerle aynı ad altında sınıflandırılmıştı. Hala çılgınca bağıyor ve uçuşuyordu fütursuz. Onu gördü, karafatma, tahtakurusu, bit, pire ya da adı herneyse ve ona baktı küçümseyerek böcek dedi, pis böcek! Onu tanımlamak için sınıfının önüne "pis" sıfatını getirme ihtiyacı duymuştu.Bunu sorgulamadı.Tekrar haykırdı bokun soyu. Böcek ona baktı anlamsız,bir adı vardı tanımlandığı, biliyordu ama ona dokunmuyordu böcek olmak. Ama o sorgulardı,ne zaman ki biri ona pis böcek ,kara böcek ,boklu böcek diye seslense sorgulardı.ve sonra neden bir acıma kapladı içini. İşte bu histi o anda bakışını dolduran.Ona baktı böceğe, kelebeğe, ne zaman ki sıkıldı bakmaktan,bir sigara sardı ve içti. Acıma duygusuna eylemsizdi, bilgisizdi ve belki bu sorgulamaya korktuğu tek şeydi. Bir halka yaptı sigarasının dumanından, boklarını yuvarlamaya devam etti. Halka büyüdükçe büyüyordu o oradan ayrılırken. Kelebek içinden geçti halkanın,onun için bir alaydı bu ve bok böceğinin yaptığına kendince karşılık vermişti. Halka nedensiz, bok böceği umarsızdı. Kelebek bunu gördüğü zaman daha da saldırganlaştı eylemliliği, namussuzlaştı. Bokun üstüne kondu, bok böceğinin yemeğine saldırdı, ona zarar vermek istedi. Bok böceği bir tepik attı yuvarlanan bokuna, kelebeğin ayakları çıkamadı boktan, onunla beraber dönmeye başladı. Narin kanatlarının narin pulları artık boku renklendirmişti. Bok artık yemek gibi değil, daha ihtişamlı, daha ilahi görünüyordu. Bok böceğide kıyamadı tabi onu yemeğe, evine götürdü ve ağacına süs olarak astı. Bu arada nedensiz duman halkası formunu bozmadan ormanın içinden açıklıktaki tarlalara doğru yoluna koyuluyordu. Tarlada yağlı boya çalışan genç ressamı ilham kaynağı olana kadar da yoluna devam edecekti. Az gitti,uz gitti mısır tarlasındaki korkuluğun tepesinde durdu. Kelebek ruhlu genç ressam, ölümsüzleşecek potresini hareledi. Korkuluğun üzerinde yaşlı tırtıl kimsenin onu görmediğinden emin kozasına girdi.

Aralık, 13

The Idiot Diarist

Aslına ne oldu bilmiyorum ama, kopyası yanımda sesimin. Bunaltıcı. Dün gece bir ölünün soğukluğunu örten bir çarşaf gibi asfalt yolları örtmüş karlara basarak, uzun bir yürüyüşü bu, döndüm çatı katındaki harabe evime.

Çoğu zaman açık olan kapısı, ne zaman böyle gezilerden dönsem bir gece vakti, dert yanar bana kimsenin gelip, tokmağına dokunmamasından. Çınardan gövdesine usul usul, cennete alınmayı bekleyen bir kul gibi ya da sert sert, cehennemden kaçmayı aklına koymuş bir günahkar gibi kimsenin vurmadığını anlatır bana gözleri ıslak.

Dinliyorum onu. Saçlarını yırtılmış bir sayfa gibi omuzlarımda. Şehre çıkıyor bütün gözyaşlarının yolu, biliyorum.

İçerisi soğuk, dışarısı beyaz. Bu bağıllığı, bağımlılığa çeviren zaaf hangi yarımda saklanıyor, bilmiyorum.

Aralık,15

Evinde bir yabancı. Büyük ağaçlardan söz ediyor bana. Bazı geri dönüşlerden, algı spazmlarından ve hüznü kovboy baladlarından.

Onu yanlış anlayacağım. Bunu bilerek yapacağım. Cinsiyetini bile sormayacağım. Boğazıma tıkanan ruhumu, hangi kıymıktan ödünç aldığını sorarken kırmızılaşan göz dipleri, bana kollarımdaki artık seçilmeyen mürekkep façalarını hatırlattı.

Evinde bir yabancı, benden başka. Benle birlikte ve benle dahil bütün bu şey olma sıkıntısına. Dibi arayan belki suya yansıyan debisini bulur, derken bakıyorum turnaklarına. Biçimsiz, içleri gri kirli, dışları insan pisliği. Beni gülümsetmiyor insan olmak. Beni rahatlatmıyor bütün bir ete ait olmak. Beni hiç serinletmiyor hissediyor olmak. Budalalık bu! Üstelik bayım, diyorken içimden, siz kendinizi modernizde anarşist bir vampir zannedecek kadar safsınız. Böyle konuşmanız çağa da ana da aykırı.

Dinlemiyor beni. Diğerleri gibi. Çünkü sesim sadece kendi vücut boşluğumda, kendi hayali kulaklarımda patlıyor.

Evinde bir yabancı. Benim yatağında, dudakları kımlıdamadan uyuyor.

Aralık, 16

Gerçeğin, kımlıdayan bacaklarını elliyorum. Yere düşecekler bütün nesneler birazdan. Zehir miyim, zehirli miyim diye düşünen bir akrep oluyor bazen zamanın kendisine verdiğim önem. Eğlenceli, kendisiyle başış yeşil bir dev sanki bu içime doğru uzanışım.

Ama biliyorum ki O evimdeki yabancı, bir daha asla çıkmayacak odamdan. Sanırım bebek ağlamaları da bitmeyecek. Ve bu ay ışığı, bu sana ve kendime uzak oluşum.. Tüm bu aygır bokları işte.

Biraz olsun kan ver bana, biraz olsun gözyaşı sun ulu Tanrım! Biraz olsun devam ettirmeme izin ver bu yazgının kör gözlerini. Saçtığım karanlık, biriktirdiğin ışıktan daha çok olamaz. Bense budala bir ölü gibiyim. Yaşama tutunmaya çalışan.

Kaç harf varsa adında, o kadar kemiğim kırılıyor fısıldarken geceleri adını.

Aralık, 17

Sis, sokakların boyunlarına doladıkları bir fular sanki. Bu gördüğüm boşluk dalgın bir genişliğe doğru çoğalır bazen. Bazen kıyasıya genç hissedir ihtiyar etler. Sarkarken, ağlarken, ağırlaşırken tuzdan ve yaştan, hangi göz maviliği bırakır?

Kış, Arthur Rimbaud'nun kopmuş bacağındaki romatizmayı azdırdı. Önce gerçeğe, sonra hayale ihanet etti bütün kuşlar. Bazen tembih ettim kendime yaşamayı, bazen hor gördüm ruhuma bir kılıç, bir kılıç gibi saplanmış bedenimi.

Televizyonu açıyorum. Peruğunu giyinmiş bir iguana gülümsüyor küçük ekrandan. Gözlerime değin buruşmuşum. Bir atom numaram eksikti, onu aramaya çalışıyordum. Radyoda eski bir Tom Waits şarkısı anons edilirken, kapıyı açıyorlar. Kapı açılırken, içim kapanıyor.

Bulanıyorum. Bulanmak bir başkaldırı oluyor, bazen. Ağlamaya başlasam, yüz yıllar sürecekt diye korkuyorum. İsa, sadece kaybedenleri mi seviyor..

Bu bahanelerin ardına saklan sen de, kırmızı renkli dualarla süsle dudaklarını. Böylece, ardına aldığın bir kapın, o kapının arkasına döşediğin üst üste bir sürü mobilyan, saklanma güdün, bu çıplaklığa veremediğin ödünleriyle soluk diye aldığın şeyi benimse. Hayatı kutsa! Ölümü alaşağı et!

Ne demek istiyor bu adam. Kadınları tartışıyor dişlerim. Bir piyanonun giydiği takım elbiseyi onarıırken buluyorum O'nu. Çınlıçplak ama inatla bana üzerinde bu takım elbisenin nasıl göründüğünü soruyor. Artuk yeter, artuk! Artuk artamıyorum diye bağırıyorum.

Sadece, ellerimi tut. Bu kapıdan sonra islanacağız birlikte.

Aralık'1 Ocak'a Bağlayan Gece , Geceyarısı

Bir odadasın. Mezbaha Blues diyorlar buna bazı ölü doğan kahramanlar. Zincirler var etrafında. Zincirler yağlı ve soğuk gri rengindeler. Eylem olmak istiyor her biri.

Bir odadasın. Oldukça geniş olmasına rağmen, tek bir gerçek yüzünden sana daralan bir oda. Eğer, bağlıysan tüm uzuvlarınla Mekan'ın açılarında kısıtlı bir odağa, özgürlüğün iki ayağının dolandığı alan kadardır ancak. Bu yüzden bağımlı, esir ve müşfiksın.

Hayvan sesleri, uluyan böcek kırıntıları, yerde kanlı bir insan bacağı kemiren iri köpekler, o köpeklerin yüzeye dağılan pis salyaları, ve bir Et olarak Sen.

Hayaller, ruhu terk edecekleri anı belirlerler. Hayaller, bedene ne zaman ihanet edeceklerini iyi bilirler. Yalvarışların da bir kritiğini yapar bazen hayat, bazen tüten pis kokunla dolaşırken, fark edersiz acizliğin ufkunda asla dönmeyecek olanları izleyerek yaşlandığını. O ufuksun bazen geri çekilirken hayattan, bazense o ufuğun altındasın ileri doğru atılırken hayata.

Senin işkencen, oğlum, aradığın çocukluk, aradığın saflık ve beyazlık. Yalandır bunlar! Tükür üstlerine onları! Özlem duyduğun çocuk, yaktuğu böcekleri ve kanatlarını kopardığı sinekleri nereye sakladı? Özlediğin saflık emdiği memeye dair şimdilerde unuttuğu fantazmik rüyaları hangi misketlerin yanına tıktırdı?

Bir bıçaksa eğer yeryüzü, sivri ucunda bekleyen tanıyla karşılaşman uzun sürmeyecektir. O bıçağı görüyor musun şimdi? Peki ya o sivri ucundaki kan pıhtılarını?

Senden saklanan gerçek, o bıçağın saplandığı et parçası, sendin daima.

Esaretin dolduruşuna gelen vücutlarla yeniden yaratmak için Şimdi'yi, debelendin durdun. Bu debelenişinde o harabe evinin küçük odasında kendine hayal kahramaları, hayal diyalogları yarattın. Biraz da bohemlik, biraz da tuhaf olup ilgi çekme zirvaları olarak yaptın bunları. Ama şimdi.

Esir olduğun parçalarını yağmur ya da gözyaşları değil, kendi pis kanın temizleyecek. Bu temizliğin hızı, kalbinin çalışma hızıyla orantılı. Hayatı kutsa! Ölümü alaşağı et!

Ocak, 1

Polisler terk edilmiş fabrikaya vardıklarında, mavi halojen ışıkla aydınlatılan geniş makine dairesinde, odanın ortasında büyük bir bıçağa gövdesinin tam ortasından saplı bulunan Léa Kuzey'i buldular. Cinayet mahallinde bulunan ve Léa Kuzey'e ait olduğu kesinleşen günce ise polis tutanaklarına geçirildi.

Léa, kendi halinde bir Edebiyat Öğrencisiydi. Resim ve edebiyatla ilgiliydi. Arkadaşları tarafından biraz hayalci ve ıce kapanık olarak adlandırılan Léa adlı öğrenci, henüz yakalanamamış olan sapık

Tarafından katledildiğinde 21 yaşındaydı. Mavi gözlü, 1,90 boylarında, ince bir genç olan Léa Kuzey, kadınların da ilgisini oldukça çeken bir gençti. Polisler bu sebepten dolayı olayın bir aşk cinayeti olup olmadığını araştırdıklarını ama bu olasılığın cinayetin kurgulanışı ve işlenişi bakımından taşıdığı detaycılık açısından düşük olduğunu söylediler.

Léa Kuzey'in ailesi, cesedi sahiplenmedi. Oğullarıyla olan ilişkilerini üç yıldır askıya aldıkları öğrenildi. Çocuğun uyuşturucu bağımlısı olduğu ailesi tarafından doğrulandı. Bu cinayetin bir uyuşturucu çetesi tarafından işlenip işlenmediği araştırması da başlatıldı. Polis tarafından yapılan diğer bir açıklama ise uzun süredir şehirde dolaştığı iddia edilen sapığın bu olayla da ilgisinin olup olmayacağı. Polis memuru Seul Newman sapığın öldürme biçimleriyle yakın bir cinayet olmasına rağmen, bu olasılığı kanıtlarla desteklemeden halka bir kitle katili korkusu vermenin de yanlış olacağını belirtti.

Léa Kuzey'in cenaze töreni, Cave Church'te gerçekleştirildi. Cenazeye Papaz'dan ve kilise çalışanlarından başka kimse katılmadı.

Léa Kuzey, vasiyetinde de belirttiği üzere, kendi hayaline gömüldü.

HTV, Muhabir Blix Eucridé.

'Binbir zorlukla kazan
ezikliğimizi betimleme

"Yoğurdunuz mayonez,

evden üç çıktı

şizofreni hastası. Sabah olduğunda

Sokak'taki
dönüştü. Bu arada evden
müzik sesi geliyordu

Mali krizi tartışırken şişesi
500 dolar olan şarap içmişler

"sokak edebiyatı adlı fanzinin 6. sayısı ocak ayında
çıkıyor ve artık aylık olarak çıkmaya devam edecek.
detaylar www.sokakedebiyati.net adresinde"

ilan -kazanıldığı zannedilen- uyum, evrensel
elidir artık' Barış-bserhan@hotmail.com

'akıldan ve de gönülden birçok kelimeler geçer bir bütünlük oluşturmak için fakın
selam olsun geçmiş olanlara bu yoldan' Kafi

yolumu gördüm

Ben, kayıp gemilerin son durağı gibi
kendinde olanım
ben, ilk ve son durağım kendime

limanım

sana

bana

FAT OLD SUN

<http://narchopath.blogspot.com>

Aşkın

salçanız ketçap olsun!'

Vatandaş devletine soruyor

**amadin içkisi
var mı**

Temyiz mahkemesi

sessizliğin karşısında dikilen bu ambulans sireni
geceyi ben soymadım ki
hayat
bütün çıplaklığıyla kendini sundu bana
ve gıkını bile çıkarmadı
kokusunu duymadan arkamı dönüp giderken

bu yalnızlığın tohumunu sen attın içime
alışmak zor değil
gecenin karşısına dikilen bu ölüm sessizliği
ruhumu ben ıslatmadım ki
iyisi mi
parmaklarımı bile duymadan bırak burada beni
ve intihar süsü ver gidişine
gıkını bile çıkarmam benimle kalacaksa eğer suç aletin
değer verdiğim ne varsa
üstüne yemin edebileceğim
beni dünyaya iğneleyen ne varsa
sok içine ve götür yanında
görmüyor musun
annesini terk eden bir nehir gibi
gözyaşlarım terk ediyor yüzümü
ağlayamamak bir insanda nasıl durur
yakışır mı siyahın üstüne bu kan damlaları
intihar etmeyi ben de bilirim yaşatmana gerek yok
sen giderken arkadan bakıp tanrıya kavuşmayı
ben de bilirim
cümleler yetmeli anlatmaya içimdeki hezimet
camları titreten bu ayak sesleri
uykumu kaçırta bu çıldırma
aklımı kaçırta etine dokunan erkek dişleri
yoksa ben de bilirim
ağlarken başka bir memeden süt emmesi
ve geçmişine gömmesini bir bakireyi

gecenin içinde kıvranan bu şair ilmeği
kelimeleri ben kanatmadım ki
iyisi mi
kapıları bile kapatmadan bırak burada beni
ve tecavüz süs verip bu yalnızlığa
nefsi müdafaa diye kandır herkesi
91108 istanbul

serçe'ye
91108 istanbul

Gece

Dün gece saat on sularında bir telefon aldım. Hatunun adını hatırlamıyorum, hiç takılmadık da. Modaya inmişim. Yağmurlu bir gündü ve soğuktu. Şişe elimde durmakta zorlanıyordu. Ellerim moranıyordu git gide... Dandik bir şemsiye açmak zorunda kalmışım. Ne kadar ıslanmış olsam da, açtım. Fanzin almak için gelecekti, hatırlıyorum da... Tahminen lise sonda falandı. Siyah saçları vardı, siyah kotu ve siyah ceket, siyah converse... Sadece fanzini aldı ve gitti. Tek bir kelime bile etmemişti, bende o giderken sessizce izlemiştim onu...

Dün gece geç saatlerde daraldım, üçe geliyordu saat tahminen ve bir parçaya tutulup tribe bağlanmış olmalıydım. İnsanlara, hatta kendime olan tahammülüm yok olmuştu... Tavandaki izleri izledim. Düşen kartonpiyerin tavandan götürdüğü yere takıldım. Tavandaki boşluk, içimdeki boşluk... Boşluk artıyordu. Gecenin 3'üydü ve son 5 yıl mı verdiğim köpek öldüren, kanımı kurutuyordu. Her şeye son vermek geçiyordu kafamdan ama bunun için uğraşamazdım. Bir kaza bekliyordum. Neden o kartonpiyer kafama inmemişti ki? kolay olurdu çünkü. Çünkü bu kadar kolay ölemezdim. banada sanş gülüyor bazen lakin kaçıyla...

Dün gece saat on sularında bir telefon aldım. Hatunun adını hatırlamıyorum, hiç sesini duymadım şimdiye kadar...

- Kadıköy'deyim.

- ...

- Görüşebilir miyiz?

- ...

- Ne diyeceğimi bilmiyorum, konuşabiliriz diye düşündüm. Pekiyi hissetmiyorum...

O gün bende kendimi iyi hissetmiyordum. Onun bugünü gibiydi. Tanımadığım birine ihtiyacım vardı. İzlerimi göstereceğim, gözleriyle sevişebileceğim, belki sadece sarılabileceğim... Ama o ve diğerleri...

Tavanı izledim sadece. İnsanların soruları, içimdeki kancığın yakarışları, tavandan üzerime çöken boşluk... Biricik bitti ve yerim daraldı. Yorganı çekip kafama, ruhumu biraz daha façaladım.

Bir Anti Modern Kahraman; Tavuk

II. BÖLÜM

birinci bölümün özetitavukçuda tavuk kellesi uçuruma işinde çalışan İsmail, bir gün karşılıklı düşüncelerini duyabildikleri, hatta birlikte düşünebildikleri bir tavuğa rast gelir. Tavukla kurdukları bu iletişim ikisini de derin, düşünsel bir maceraya sürükler. İsmail, bu sırada işini aksatması sonucu dikkat çekmiştir ve bulduğu bu hazineyi kaybetmekten korkarak tavuğu koltuğunun altına aldığı gibi koşmaya başlar.

-Bir kere olduyse bir kere daha olacaktır.

-peki ama sonlanan hiçbir şey yok mudur öyleyse?

-belki de artık bilinmez bir formdadır ama hala oluyordur. Geçen bir geminin dalgası kıyıda kıyıya yansıyarak devam eder var olmaya ama artık ayırt edilemeyecek kadar küçülmüştür ve yayılmıştır.

-peki nasıl yoktan var ettiyse o gemi o dalgaları, bir geminin tersi de yok edemez mi var olan dalgaları?

-belki de o gemi zaten var olan dalgaların bazılarını büyütürken oluşturmıştır o dalgaları

-peki ama o zaman her şey her zaman var mıydı, hiçbir dalganın olmadığı bir yerden geçemez miydi gemi?

-belki sadece varlık vardır, yok hiç yoktur.

~...

-İsmail susuyorsun, bana susarak itiraz ediyorsun, ama yine de susmanın da bir anlamı var, çünkü hala düşünüyorsun, sadece düşündüğünü söylemiyorsun. Konu anlamsızlaşıyor yavaş yavaş, anlam silikleşiyor.

-peki ama...

-belki de!

-bel ki

-pek iyi

~...

~...

“

İsmail, kendi kendine attığı bir kahkaha ile metroda yanında oturan gencin elindeki dergide okuduğu “plazma teorisi” konulu bir makaleden gözlerini ayırdığında tavuk da bu iç mono buçuk logundan bir rüyadan uyanır gibi uyandı.

Tavukçudan ayrıldıklarından, metroya binişlerine kadar geçen çılgınca koşuşturmacanın heyecanından ancak yeni yeni kurtuluyorlar, sakinleşebiliyorlardı. Hatta İsmail kapıldığı heyecanın etkisiyle önüne çıkanları kenara fırlatarak, kolileri devirerek, denizi yarar geçercesine ilk soluğu sokakta almıştı. Şimdi bu davranışın ne kadar abartılı olduğunu anlayabiliyorlar (daha çok İsmail) ve ilgileri yine birbirlerine ve bu acayip “biz” e kayıyordu.

Koltuğunun altında çırpınan sersemlemiş bir tavukla metronun kapısı tam kapanırken aradan sıvışarak telaşla içeri dalan ve takip edilip edilmediğini kontrol eder gibi penceren hala dışarı bakınan bu kısa boylu, şişman, başının üstündeki belli ki yıllarca özensizce düzenlenen saçları belirgin bir şekilde seyrekleşmiş, tıraşı uzamış, üstelik üzerinde kanları hala kurumamış bir önlük bulunan bu adam metronun seyrek ve sakin yolcuları arasında gerçeküstü bir etki yarattı.

Bu etkinin, ancak oturup havadaki oksijenden bir iki rahat nefes çekebildikten sonra farkında oldular ve bir süre birbirlerine baktıktan sonra çevrelerindeki insanların tepkilerini anlamak için yüzlerine baktıklarında “ne bakıyorsunuz lan, hiç mi bilmemne görmediniz” demek istediğini zanneden insanların hemen bakışlarını kaçırdıklarını ama yine de arada meraklarına yenilerek bu muhtemel delinin üzerlerine saldırma riskine rağmen çaktırmadan bakmaya çalıştıklarını fark ederek rahatladılar. Ve edindikleri bu harkülade zihinle çevreyi incelemeye koyuldular. İşte hemen yan koltukta kendilerinden habersiz dalgın dalgın bir fizik makalesi okuyan genç o an ne güzel bir tesadüf olmuştu.

Bir derginin hatta yazının ne olduğu hakkında daha önce hiçbir fikri dahi bulunmayan tavuk, şimdi nasılsa İsmail ile kurduğu bu zihinsel birlik ile yazılanları okuyabiliyor ve onunla birlikte anlayabiliyor, yorumlayabiliyorlardı.

Tavuklar için uyumak ile uyanıklık arasında pek fark yoktu. Herşey hep bir rüya gerçekliğinde, soyut ve derindi, bazen stres ve heyecan belki bu rüyayı bölüyordu ama zihinleri yine de düz bir vadide süzülen nehir gibi devam ediyordu yoluna. Oysa insanın yüksek coğrafyasında aklı sık sık yüksek kayalardan sığıyor, bir o yana bir bu yana savruluyordu. Rüyaların soyutluğunda değil uyanıklığın dünyasında tek tek nesnelerin farkındalığıyla bir o nesneden bir bu nesneye geçiyordu akilları.

İsmail biraz farklıydı. Onun bu sürekli sakinliği, dalgınlığı, sanki bir dağın çok yükseklerinde kaynağından çıkmış ama o yolculuğa hiç girişmemiş, hemen oracıkta Tibetli rahiplerle bir ateşin başında bağdaş kurmuş kafa dinleyen ve buharlaşmayı tercih eden bir su damlası gibiydi. Peki peki, ya da şöyle diyelim, İsmail i tam olarak anlamak pek mümkün olmuyordu. İşte ikisini birbirine bağlayan şey o dalgınlık anlarının en derinlerinden birisi olmalıydı. Şimdi de bu iki tür zihin birleştiğinde sanki Alplerin zirvelerinden dökülen bulutlar oluyordular. Ya da öyle bişey işte.

İsmail, şimdi yine geleceğinin hesabına düşmüştü. Her ne kadar varoluşlarının gelip geçiciliğinin farkına varmış ama bir yandan da sonsuz yaşamın sırrını anlamış olsa da ,

- canlılığın evriminin kaçınılmaz bir dinamiği olan bireyler arası rekabetin, temel bir güdünün zihindeki yansıması olarak düşünülebilecek; “ben” kendi varlığını, türdeşlerine zarar vermek pahasına devam ettirmeye çalışacaktır. Birey “ben” inin yok olma olasılığına karşı hem nesnel dünyada,yani hayatta, hem de estetik kurgularda (ki bu kurguları o dünyayı dönüştürme sürecinde kullanacaktır) yani kendi aklında, savaş verecektir. İşte “ölümden sonra yaşam” kurgusu, yaşamları ölüme karşı umutsuzca bir savaş vermekten ibaret olan bazı insanların, yaşamaya devam edebilmek için kendilerine attıkları bir yalandır. Başarısız olacak estetik bir kurgudur. Yok olacak olan, işte böyle bir evrimin yarattığı bu organizmanın “ben” idir. Bedenin yapısı yavaş yavaş dağılırken, beninin yapısı da dağılacaktır ve “ben” yok olacaktır. “ben” bir dalga serisi gibi kıydan kıyıya çarparak belirsizleşecektir. Ama dalgalar hep var olacaktır. O halde sonsuz yaşamın sırrı budur; bir dalga değil, deniz olmak, denizin her bir anına dağılmak. Bu yok olmak mıdır? Belki ama var olmaktır da. O halde var olmaktır!-

bu “İsmail” haliyle uzun bir süre var olacağını hesaplıyordu.. İşte bu şekilde İsmail, o güne değin hor görülmesinin, salak muamelesi görmesinin yarattığı eziklikten kurtulacak olmanın verdiği coşkuyla yanındaki gençle paylaşmak istedi bu düşüncelerini. Artık hayatını kazanmak için başka yollar açılmıştı önünde. Tavukla yaşadıkları bu düşünsel dünyanın derinliğinin insanlar üzerinde yaratacağı sarhoşluk onları şüphesiz kendisine hayran bırakacaktı. İşte bu yanında oturan ve kendisini anlayabilecek kadar da nitelikli görünen delikanlı da genişliği tüm dünyayı saran hayran kitlesinin ilk ferdi olma şansına erişmek üzereydi.

Tavuk bu düşüncelerin hemen öncekilerle nasıl bir tezatlık içinde olduklarını fark ederek dehşete kapıldı, İsmaili bu kadar bireysel düşünmemesi için uyarmak istediye de tek bir akılda oluşan bu gerginlik İsmailin beklentilerindeki coşku ve kendi dehşetiyle de birleşiyor, düşünceleri bir yandan tanıya doğru ne kadar derinleşir ve mütavazileşirse hemen ardından İsmail in benine doğru bir o

kadar daha bencilleşiyor ve sivriliyor, bir sarkaç gibi hızlanarak sallanıyordu. İsmail o sivriliklerde kendisini , akşam ve sabah hatta öğle ve ikinci programlarında boy gösteren servet ve ün sahipliğinin kralı gelse tanımayacak bir adam olarak hayal ediyordu ve bu lüks ve saygın hayat onu öylesine etkilemişti ki ağzı sulanmış, salyaları dudaklarının kenarından taşmak üzereydi, o sivriliklerden birinde o kadar kendisini bu hayallere kaptırmıştı ki değil salyalarının taşkın davranışlarını, tavuk ile kurmuş olduğu o iletişimin kopmak üzere olduğunu bile fark edemedi. İşte bu duygusal taşkınlık , yanındaki gence omzuyla yaklaşarak konuşmaya başlayacağı anda zirve noktasına ulaştı ve ağzından şu kelime bir salya seliyle birlikte boşaldı;
-Ölüüüüm!

II. bölümün sonu

Saatli Maarif Takvimi

Yayvan tencerenin dibini ıslatacak kadar zeytinyağı ile salça kavrulurken soğanları kokularını salmaktaydı. Zeus Hera'yı düzmekte, hayvanlar birbirinden kaçmaktaydılar, gücü yeten yetene. Gücün ne olduğunu sormayan Tanrılar için Zeus güçlüydü, bir fare için kedi, bir kedi için dinazor ve hala dünyada pire için yorgan yakanlar vardı. Tersten, düzden ya da cüzden okusan da Rus'a da rulete de bulaşma. İki ya da daha çok insanın konuşmadan üzerine hemfikir oldukları konular vardır, anlaşılır. Yalnızca anlaşılır, söylediğinde ise ortadan kalkar. Tıpkı eğer üzerine düşünmezsen sonsuz sayıda ağzına doğru fırlatılan kuruyemişleri yakalayabileceğin gibi, doyana kadar. Her konudan konuşabiliriz kuruyemişler ağzınıza bir bir fırlatılırken sadece kuruyemişlerin fırlatıldığını konuşmadığımız müddetçe.

"Kariyer mi kasiyer mi?" diye soruyordum süpermarkette ki ucuzluktan aldığımız şaraplarla ilerlerken kasaya. Saat dokuza beş vardı ve şaraplara ucu ucuna yetişmiştik. Geleceğimi satmayı düşünmediğimden kredi kartı kullanmıyordum. Nakit parada yoktu üzerimizde. Yalnızca içine önceden para koyduğunda çalışan banka kartı vardı. 1 YTL 60 kuruşunu nakit ödedikten sonra kalan 10 YTL için kartı uzattım. Kasiyer denedi, bağlanamıyor. Kariyer hep düşüşte. Kasiyer yeniden denedi, bağlanamıyor. Kariyer hep düşüşte. Kasiyer tekrar denedi, bağlanamıyor. Kariyer hep düşüşte. Anlamsız anlamsız kasiyere baktık.

"Ne zaman kapatıyorsunuz?"

Sıradaki üç müşteriyi göstererek

"Bunlardan sonra." Durum iyice anlamsızlaştı. Torbaya doldurduğumuz şaraplarla bir süre kasiyere bakmaya devam ettik. Sıradaki müşteriler aldıklarını bırakıp kapıdan çıktılar, biri hariç.

Kafasında mor beresi, eldivenleri biraz genişçe kıyafetiyle ve süpermarkete bizim aldığımız ucuzluk-taki şaraplardan almaya gelmiş kadın kartını uzatıp kasiyere:

"Burdan alın"

bize

"Ne de olsa bankaya gitmeyecek misiniz?" dedi.

Şaraplarımızla birlikte mutlu, süpermarketten çıktık. İster istemez yanımızdaki hakkında düşünmeye başlamıştık. Bankaya epey yol olduğundan konuşacaklarımızı sıralamaya çalışıyordum, nutkum tutulmuş gibiydi. İlk sola dönüşe geldiğinde evini işaret etti. Tabi kafamızdaki gördüğümüzden daha önemli olduğu için doğru düzgün bakmadık. Derken sola dönüp uzaklaştı.

"Para" dedik.

"Evine getirelim" dedik.

Kadının aklına geçmişinden bir sahne gelmiş gibi bir yüz ifadesiyle adını söyledi ve

"Başka bir zaman hesaplarız" dedi.

Yolumuza devam ettik, şarabımızı açtık. Adını yeni öğrendiğimiz kadına içtik. Benzer yerlerde benzer sebeplerle bulunan farklı insanlara içtik.

Başka bir zaman ne zaman?

Kuruyemiştense bahsetme o bizim konuşmadan anlaştığımız konu. Hera Zeus'u hep düzdü. Biz ise J.D. Salinger'in okumadığımız "nouvelles" "hikayeler" adlı kitabını karıştırıyorduk, sade saman kağıt kokusunu almak için ne yazık ki tadımız fotokopideydi, kendimizin bastığı ancak ve ancak fotokopi. Yazıyı yazan, yazıda yazıdan bahsederse tadı mı kalır o yazının? Hepsini kaldırırsan çöpe atın. Yazdığı her neyse ondan bahsediyorsa yazan yazdığı yazıda orda yaşadıklarını yaşamıyor demektir, -miş gibi

yapandır o yazıyı yazan.Kuruyemişleri siksen tutamaz ağzıyla,kuruyemişi tuttuğundan bahsederken.Salinger denedi.Bahsetmedi.Hep ondan bahsettiler.ve bence –miş gibi yapmaktansa yapmaya,yazmaya,yaşamaya çalışmış olmak yeğdir.Kuruyemişleri ağzında tutmaya çalışmak da bir çaba,bir stadyumdaki tek tek bütün oturaklara oturmaya çalışmak da bkz. Guinness Rekorlar Kitabı. İşte biz J.D. Salinger'in kitabını karıştırırken bunları anlatıyordum, baktığım ama görmediğim evdeki adını yeni öğrendiğimiz kadına.

254 sayfalık kitabın başında ve sonunda olmayan bir sayfadan katlanmış bir kağıt çıktı.

1395 Hicri RECEP 9

Günün kısalması 2 dakika

1391 Rumi TEMMUZ 5

Yıl 1975, Ay 7, Gün 199 Hızır 74

18 Temmuz CUMA (Sıcakların artması)

O sabah güneş 4.41' de doğmuştu. Çimlerin üzerine çiğ düşmüştü. Sokaklarda ılık bir yel esiyordu. Büyük beton bloklar henüz bitmeye başlamamıştı. Süpermarketler de yoktu. Yalnız güneş ışığı ahşap bir evin penceresinden içeri süzülmekteydi. Süzülen ışık yatağın karşısındaki aynaya vurmakta idi. O günlerde plastik ve cam henüz tahtanın yerini almadığından odadaki nesneler koyuydu, şeffaf değillerdi.

Genç kadın korkuyla uyandı. Çevresindeki nesneler doğduğundan beri çok değişmişti. Yalnızca çocukluğunda gördüğü ayna çerçevesi değişse de hep aynı kalmıştı. Oyuncakları gitmiş yerini makyaj malzemeleri almıştı. Tozlu kitaplar masanın üzerinde duruyordu. Uyandığı gibi aynanın karşısına geçmişti.

Gençliğini düşünüyordu, gençliğin ne olduğunu düşündürüyordu ayna.

Aynaya tekrar baktı bir anlık bakışta, yansımaları değil aynayı gördü.

"Bu aynaya daha önce bakanların yansımaları duruyor mudur acaba?" diye sordu kendine, ayna bu soruyu sordurdu genç kadına. Aynaya doğru, bir ayçiçeğinin güneşe yönelmesi gibi yöneldi. İçerisinde yansımaları aramaya koyuldu. İlk önce camı ayna haline getiren ustanın yansımalarının olduğunu gördü. Sonra sırasıyla aynayı satan esnafın, dükkâna gelip aynayı almak isteyenlerin, aynayı alan akrabasının, eve gelen misafirlerin, annesinin babasının kardeşlerinin...

"Acaba bu yansımalarla konuşabilir miyim?" diye sordu genç kadın, aynı bu soru sordurdu kendine. Babasını gördü ilk.

"Bugünkü gençliğin ilerisi ne olacak" diye kuşkulunup, üzülüyordu.

Sesini bu kadar net duymasından dolayı ürküdü.Ne yapacağını bilemedi.Odanın içinde dolanıp durdu. Perdeyi açtı içeriye yeni doğan güneşin ışığının girmesine izin verdi. Zihnini bir türlü kurtaramıyordu babasının sesini duymaktan. Masada duran kitaplara doğru yöneldi. Kitaplardan birisinin içinde bir kağıda yazılmış bir kağıt buldu. Kağıtta, " Bugünkü gençliğin ilerisi ne olacak, diye kuşkulunup üzülüyorsanız, ben size söyleyeyim; gelecekte onlar, 'Bugünkü, gençliğin hali ne olacak?' diye düşünüp üzülecekler. Roger Allen " yazıyordu. Korkuyla karışık bir rahatlık sarmıştı çevresini. Aynaya o kadar uzun bakmıştı ki, güneşin tam dik olarak yerküreye vurduğu 12.20'de kapının çaldığı duyarak merdivenlerden aşağıya koştu. Mahallenin kopillerinden biri elinde bir pusulayla gelmişti. Pusulayı heyecanla açıp,kopile bir şeker uzattı.

Pusula da:

"Merdivenim kırk ayak,

Kırkına vurdum dayak,

Yâr kapıya gelirken

Ne el tutar, ne ayak." yazıyordu.

Okuduktan sonra içini bir heyecan kaplamıştı, pusulayı göğsünde tuttuktan sonra. Mutfaktan gelen yemek kokularını duydu, aceleyle mutfığa yöneldi. Günü yemeği balık, çalı fasulyesi ve salataydı. Çalı fasulyesini yapmak genç kadına düşmüştü. Ailecek yere oturdular kasnağın üstüne sini kondu. Konuşmadan yemeğe başladılar. Genç kadın yemeği yedikçe aynayı düşünüyordu, eğer kendisi de yaşlandığında gençliğin ilerisi ne olacak diye düşünecekse yani düşünceler ne kadar süre geçerse geçsin kendilerini tekrar edeceklerse baktığı bir ayna dışında, tarih boyunca süregelen bütün aynaların bir araya geldiği bir ayna var mıdır diye düşünüyordu, bu arada radyo da Pierre Benoit'ın olduğu söylenen bir metin okunuyordu. "Yakıcı güneş altında kararmış sanılan siyah vücutlu Afrika kadınları, çoğunlukla neşeli olurlar. O kadar ki, onların bu taşkın neşesini uygar insanlar bile pek çabuk benimserler. Bugün en yüksek salonlarda zencilerin neşesi çeşitli danslarla canlandırılmıyor mu?" Kendisini Afrikalı bir kadın olarak düşünüyordu. Afrikalı bir kadının aynaya nasıl baktığını düşünüyordu. Dünyadaki tüm insanların yalnızca bir aynaya baktıkları düşüncesi aklına sığmıyordu. Bu arada yemek yenmiş sofrayı toplamakta genç kadına düşmüştü. Radyo'da bu sefer Nakiye Hanım'a ait bir şiir okunuyordu:

"Sandım (TV)

Sinemi hecri dağlar,
Gözüm ırmaktır çağlar,
Nakiye'nin halini,
Gören kafirler ağlar."

Merdivenlerden yukarı çıktı. Odasına girdi. Masada kitaplara baktıktan sonra yeniden bir tutkuyla aynanın karşısına geçti. Aynaya bakarken bunun sadece bir ustanın elinden çıkmış bir ayna olmadığını, başka aynalarla bir bağının olduğunu düşünmeye başladı. Tüm insanların tarih boyunca baktığı yalnızca bir aynaydı. Sonra baktığı aynada ne gördüğünü, ne görmek istediğini düşündükçe pusulayı yazan genci düşünmeye başlamıştı ve istemeden de olsa babası aklına geliyordu. Yalnız pusulayı yazan gencin gözlükleri ve şapkası vardı. Şapkası güzeldi ama gözlükleri aynada yansıyor, gözlükleri gözüküyordu. Genç kadın eski bir Çin adetine göre misafir şapkasını başında tutması, gözlüklerini ise çıkarması gerektiğini bilmiyor aynadaki bu misafirin gözlerini görememeye katlanamıyordu. Aynayı aldığı gibi merdivenlerden aşağıya koştu. Kapağı çekip koşmaya başladı. Radyo'dan evden çıkarken "...desteklemesini istedi. Çünkü İngiltere'nin kendisine yeteri kadar silah ve malzeme yardımında bulunamayacağına inanıyordu" cümlesini duydu.

Elinde aynayla bahçeden çıktı mahalledeki bir araziye geldi. Saat 16.18'di mahalleden bir akordeoncu geçiyordu İlhan İrem'in Haydi Sil Gözleri parçasını çalarak. Gölge her günden güzeldi. Toprağı kazmaya başladı. Aynayı gömdüğünde aynadaki yansımaların biriktiği yerdeki çirkinliği de yok edeceğini düşünüyordu. Güneş sırtından vuruyordu aynayı gömerken gölgesini gördü. "Gölgeye mi bakmak aynaya mı bakmak daha ahlaksızca?" diye sordu, sordurdu kendine. Bütün mahalle genç kadını izliyordu. Bütün dünya genç kadını duyuyordu. Bütün tarih onun ellerindeydi.

Akerdeon "Olur ki günün birinde..." parçasını bütün dünyaya dinletirken.

Başka bir zamanda elinde Nagan marka bir silah şakağa dayanmıştı, parmak tetiğe basmak üzereydi.

"Rus'a da rulete de bulaşmal" dedi biri öbürüne olası bir günün ölüm peşinde.

Genç kadın süpermarketin rafından ucuzluktaki şarabı aldı. Önünde Zeus ve Hera hesabı ödeyemiyordu.

Olgun İnsan Odur ki...

Bir şeyi elde etmek isterseniz, çırpınırsınız, bir de bakarsınız ki, en sevdiğiniz insanlardan biri de onu istiyor. Siz alırsanız ona bir şey kalmayacak, siz sevi- (devamı varın)

Ateş Kelebek

Ufak bir tırtıldı köse bucak dolanan, umarsız ve pervasız. Nerde olduğunu, ne olduğunu bilmeden, umursamadan. Karnını doyurup hayattan hiçbir şey beklemeyen. Dün neredeydi, yarın nerede olacak düşünmeden, anı dahi kaybeden. İşte böyleydi ufak tırtıl; gün geçtikçe kendine armağan olarak verilen her şeyi unutup kaybeden, bulunduğu yerde herhangi bir şey olarak kalmayı kabul eden.

Bir gün kendini derin bir karanlığın içinde bulunca farkına varmaya başladı tüm bunların. Nerede olduğunu düşünüyordu artık. Belki sadece etrafını göremediği için ama en azından kendisinin nasıl bir şey olduğunu bulmuştu kendi içinde. Anlam veremiyordu karanlığa, neden düşmüştü buraya, oysa o günde her şey normaldi. Belki de farklıydı. Sonradan fark etti bunu, o gün gözüne çarpan bir ışık fark etmiş, onu daha yakından görebilmek için yüksek bir dala çıkmak istemişti ve hayatı boyunca tatmadığı bir şey hissetti içinde. Dipteki otlar ve dökülmüş yapraklarla karnını doyurmaktan, orada burada manasız bir şekilde gezmekten farklı bir şey istedi ve bu bir anda, anlam veremediği bir şekilde oldu, şaşırmıştı. Ama bunu yapmayı her şeyden çok istiyordu. O yüksek dala tırmanmayı, işiğe ulaşmayı. Başladı, çabalıyordu. Bulmuştu; içindeki, daha önce tatmadığı şey buydu: çabalamak. Bir şey için çabalamak. Başarabileceğine inanmak, bu uğurda çabalamak. O dala ulaştığı anda yorgunluktan bayılmış ve belki de bir kus tarafından yenmiş olmalıydı. İşte böyle açıklıyordu içinde bulunduğu karanlığı kendince, küçük tırtıl. Ama böyle değildi gerçek.

Bir anda küçük vücudunun her tarafında dayanılmaz ağrılar başlamıştı. Yorgunluklandı ona göre ama canı an be an daha çok yanmaya başladı. Ne olduğunu bilmediği bir vahşi meyveyi yediği için zehirlenmiş gibi hissediyordu kendini. Vücudu bir emanet gibiydi sanki onu almaya gelmişti asıl sahibi. Ama ne kalacaktı ki geriye o küçük vücudundan. Acılar çok şiddetlenmişti bunun bir sonu olmalıydı, hissedebiliyordu, acılarının izin verdiği kadar. Birden gözüne süzülen bir damla ışık fark etti ama çok geç diye geçirdi içinden gözleri kapandı.

Gözlerini açtığı anda etraf o kadar aydınlıktı ki, daha önce hiç görmediği şeyleri görebildiğini fark etti. Işığı görebiliyordu artık. Aydınlıktaydı. Gerçekten oraya ulaşabilmek için çok çabalamış olmalıydı. Şimdi o dalın üstünde kendini eskisinden çok farklı hissediyordu. Kendine dair ne varsa değişmiş gibiydi. Çok farklıydı çok. O bir kelebektir artık. Ama bunu fark etmesi için biri ona yardım etmeliydi belki de. Bunun için çok beklemesi gerekmedi keleşğin, sert bir rüzgâr onu dalın üstünden alıp öylece sürükledi. O kadar yüksekte aşağı düşmek onun için çok korkunç olabilirdi ama o düşmüyordu ki uçuyordu keleş uçuşuyordu...

Bunu çok sevmişti, uçuyordu hiç durmadan, başka bir şeye istemiyordu hayatta, sadece uçuyordu. Bu defa tırtıl gibi değildi düşünceleri, etrafındaki her şeyi fark ediyordu, sorguluyordu. En önemlisi kendinin farkına varmıştı. Farklıydı o; yapamayacağı şey yoktu. Işığın kaynağını, Güneşi fark etmişti ve artık ondan kopamıyordu. Tüm bu düşünceler ve farkındalıklar ışıktandı. Aydınlığa doğru uçuyordu keleş, ışığa doğru, güneşe doğru! Ona daha yakın olmak istiyordu. Güneşe. Ona daha yakın olmak istiyordu sadece. O kadar yakındı ki bir gün ona, kanatları alev aldı. Ama hiçbir acı hissetmiyordu keleş, kanatları da olduğu yerdeydi. Onu terk etmemişlerdi. O da güneşin bir parçasıydı sanki. Her zerresinde hissedebiliyordu bunu şimdi. Sonunda kendindeki her şeyin farkına varmaya başlamıştı. Hep daha fazlasını bulabileceğini biliyor ama kibirlenmiyordu asla. Sadece arıyordu. Kendini, özünü arıyordu. O güneşti. Güneşin bir parçasıydı keleş. Kanatları alev alevdi. Ateş keleşti. Fırtınalar bile söndüremiyordu keleşğin kanatlarını, o ise hep daha uzağa ve daha hızlı uçmaya çalışıyordu. Kendinde var olanı tümüyle açığa çıkarabilmeye, hayatını anlamlı kılmaya, etrafını yaşadığı yeri anlamaya, kendini ve çevresindekileri Özgürleştirilmeye, neden burada olduğunu anlamaya çalışıyordu Ateş keleş. Su anda farkında olduğu her şeyin daha önce farkında olmak için neler vermezdi ki. Ama çok geç kaldığını da düşünmüyordu ateş keleş. Su anda tek istediği tamamen benliğini kuşatan güneşe kavuşmaktır.

Bazen karanlıkta kaldığı oluyordu Ateş keleşğin ama kanatları artık o kadar büyük alevler saçıyordu ki önü hep aydınlıktı. Hiç kaygılanmadan uçuyordu Ateş keleş, daha hızlı uçuyordu alevler büyüyordu. Umursamadı. Daha hızlıydı. Daha da hızlı. Alevler her yanını sarmıştı ama farkında bile değildi, umurunda da değildi. Acı hissetmiyordu, aksine rahatlıyordu. Alevler tüm vücudunu sardığında, Ateş keleş bir alev topuydu ve yükseliyordu. Yükseldi. Parlıyordu Ateş keleş. Güneşti o.

3 Noktadan Manifestoya

hayatımın kenarlarına ilştiriyorum gizliden sonradan kullanmayacağımı bildiğim sözcüklerimi...onlar nasıl kullanılsınlar ki her şey bu kadar apaçıkken ..onları karmaşıklığın bilinmez köşelerinde zincirlemişiz...onlara günde bir dilim ekmek ve de su vermişiz...zihnini açmaya çalışırken kayıpsız bir yalnızlığa ,tekil ve de ikinci türden bir senaryoya bırakmışız...kullanmamalıyım tüm bu sözcükleri onlar olsa olsa ölmeye yararlar...ya da ölmenden önceki son sözlerim olarak kalırlar... korktuğun tüm sözcükler..yaşarken bildiğin ve de her daim dilinin ucuna geldiğinde seslenmekten ve de ona can vermekten korktuğun sözcükler...yaşarken tek bir sesi duyma telaşı içersindeyken ve de bende buradayım hadi görün beni çağrılar yapıyorkenki sözcüklerin...umutsuz değil ya da karanlık öykülerin sözcükleri hiç değil ama mutlu da değil...aitsizliğin ve de kayıp gitmelerin sözcükleri...yitik aklın son parıltısına şaşmış fakat onla ne yapacağını bilemez bir halde başboş gezen ve de her imgede ,her akıl sapmasında bir kez daha , bir kez daha anlayan ve bu uğurda ölmeye hazır bir insanın sözcükleri...tam her şeyi bilip anlayacakken sessizce susmaların , uçurumdan atlarken ölmemeyi istemenin sözcükleri...nereden bakarsan bak üstüne oturmamış bu hayat kadar kısa gelen hayatının sözcükleri..... ne kadar da çok vesairelere takılmışız..ne kadar da tekiliz...iklimsiziz...ve de oldukça tekinsiz..

anamlar yüklüyorum yine fazladan... o anlamlarla boğulmak için yine...herkese ve de her şeye nasıl da anamlar yüklüyorum fazladan ..sonra bana doğrultulmuş bir silah gibi karşımda beliriyorlar aniden...kendimi ipe götürmek gibi...yardan atlamak gibi...öleceğin yarları seçmek gibi...en keskinine yaklaşmak ve de ayağını altını inceden kesen kayadan kısa kanamalı kanla karışık atlamak gibi.... kendi dilini yavaşça günden güne emip bitirmek gibi...susacak ne kadar çok kelime birikiyor böylece...kendi akvaryumumuzu yapıp orada yaşamayı istemek gibi...lepisteslere köle , japon balıklarına efendi olmayı istemek gibi...salyangoz bahçesini kaz... onların nasıl da kabuklarını bırakmış olduklarını gör... her yalnız kuşku bir başka yalnız kuşkuya muhtaçtır...her devinimin bir başka devinime muhtaçlığı gibi...elmanın kurduna muhtaçlığı gibi...kelime kusarım...kızartmış olduğum domateslerimi bile görürsün bense tekrar görürüm...şaşırtırım da ...sanki yapan ve de yiyen ben değil mişim gibi...yıldız kusarım binlercesi elime yapışır...ceketimden bin parça yüzüne yapışır.artık her taraf vişne çürüğü...eflatun mavisini...her yalnız kuşku içindekileri biriktirir ve de onları çürütür...eline bir fotoğraf makinesi verir...görüntüle der ..ne kadar da kötüsün ki her şeyi görüyorsun sen der...senden bir şey kaçmayacak mı der...kanat boşluğunu çekmişsin en son kıvrımları bile ortada...ah seni bilmez çocuk ..elimini kiri...nasılda görüyorsun her şeyi mercek keskinliğinde...sen büyük efendi...elimini esiri aklımın fikriyatı nasıl da doğurgansın...nasıl da nasıl da biliyorsun bir çırpıda bilmek yenilmektir ama sen yine de yanıl...her birinin kare kökünü al..sonra onları bir tencereye at..içlerinden işe yarayan ne kadar ruh varsa kısık ateşte hiç ara vermeden karıştır karıştır 10 dakika pişir...çıkan sıvıdan yeni bir "o" oluştur...tıpkı "onlar" gibi...içinden geçmek gibi, sessiz algıların gibiişe yaramayanları bir odaya al onlara sopayla giriş...kafa göz dağıt sonra onlara birer sigara ver tam bitireceklerken ellerinden al üstlerinde söndür...sonra kalk yerinden...gizlice yıldız kaydır...ne kadar da çok biliyorum işte bundan buradayımı oyna...sonra ışığı kapat...battaniyeni sev...uyu....

"onlar "....

Onlar işte...hiçsizleştiriyorlar...gözünü başka şeyler bürüyor...gözümüzü başka şeylerle bürüyorlar...işte yapacağın bu diyorlar.yap ne duruyorsun diyorlar...kanımızı içiyorlar...kanımızla beslenip büyüyorlar...temiz kanı pompalıyoruz "onlara"...kirli kanımız vücudumuzda kalıyor bize....bunla avun gerisine de karışma diyorlar...katlan diyorlar...asalakları büyütüyoruz içimizde....o kadar çoklar ki nefes bile alamıyoruz...

buna sevinmiyorlar...düşündürmüyorlar....düşünmüyorlar...sessizliğimizden anlar gibi oluyorlar....ama ses çıkarmıyorlar...işlerine gelmiyor...işleri olmuyor...ne kadar da bitikler kendi çemberlerini yakıyorlar...kendi çemberinde özgürsün diyorlar...nasıl da kaniyor nasıl da kandırdıklarını sanıyorlar..."onlar "..."onlar işte,bin isterler ama bir vermezler..."onlar" işte..baştan başa onlar...elleri vicdanlarından yoksun...elleri temiz kanımızda...yaşıyorlar...ama yaşatmıyorlar.. her şey bu kadar anlamlı olsaydı belki de susabilirdik alabildiğine...ama biz almaktan çok verenler olarak burada bulunuyoruz işte..günü gelipte biz çift laf öbeciğine tıklıp kalmaktansa gözlerine bakıyoruz "onların" taaaa içine..oradan belki ruhlarına gireriz diye...ondan böyle pek süklüm püklüm duruyoruz..her şeyi verir ve de hiçbir şeyi alamaz gibi...ondan böyle kendi halinde gözüküyoruz..."onlar işte" ...çaldıkları ve de bize kazandırmadıkları her şey için....lanetler olsun geceye de görmeyelim silüetlerini...

ruhumuzu "onların" kurdukları sistematik ruh kurutma makinelerine kaptırmışız ..bir yerlerden hep sınıyor hüznümüz..hüznümüzü hangi çekmeceye sıkıştırmaya kalksak olmuyor...hep açık veriyoruz.. onların içindeyken yani o anlamsız yığınla yaşarken onlar gibi olduğumuzu göstermeye çalışıyoruz..sanki onlar gibi olursak bizi daha çok severler,aynılığın etrafında sessizce yaşarız sanıyoruz....yaratıcılığımızı köreltmekten başka bir işe yaramıyor bu...bırakmak gerekli... satürnü yok ettik kaosun uğruna ama kimse görmedi...serzenişte biter ,adı sanı çıplak bir susuşa hazırlarsın kendini..düğmelerin ilikli..el pençe divan duruşumun önünde saygıyla eğilirisin ..sana ne oluyor derim gülersin....mavi saçlarını severim mavi saçlarınla seversin....satürnü yok ettik kaosumuzun uğruna ..satürn eğildi yani başımızda yeni efendisine..daha ne isterler ki..ceketimden bir parça vermişim onlara neden yırtarlar ki..neden olmadık iyilikleri veririm "onlara"..neden olmadık bir akşamüstü güneşine teslim ederim tüm anılar bozmasını....iyilik kanatlanır..sana da sadece kanat boşluğunu çekmek düşer... ne kılıyor ne de ne geçiyor ki....benliğimize işleyen bir şeyler var....alt derimize kadar işleyen bir şeyler..ne atabiliyoruz ne de onla mutlu...limoni bir memnuluk hali....ağzımızın kenarında yarım bırakılmış bir gülüşmüş unutulmuş...

her şeye alışmak ve de kabuğundan dışarı bakamamak , taşamamak fena yorucu...sanki çıksak bizi ezeceklermiş ,canımıza okuyacaklarmış hissiyatı bu....hem buna gebe kalmak hem de delicesine yeni yolları , yeni şehirleri, yeni yüz sanılarını görmeyi istemek ne büyük bir çelişki....bu kadar yorucu işte ...saçma sapan şeyler bunlar ...özütlüne hep nedensizliği koymuşuz da ondan çıkaramıyormuşuz sanki kendimizi ...kendi oksijenimizde boğulmak gibi, nefes almaya çalıştıkça daha da nefessiz kalmak gibi sanki... ne zordur bir umudu beklemek....ne kadar da sıkıcı....yanından geçip gidenleri görmeni bile engeller....hayat bunların çok ötesinde ve de hiçte gerçek değil...kandırmışlar her şeyin aslında böyle olduğuna...her sabah uyandığımızda yeni bir yanılsamaya uyandığımızı bilseydik nasıl olurdu...sana bir şey söyleyeyim mi :hayat gerçek bir yanılsama...uyan ey insanoğlu illa peygamber mi olmak gerek kendi kraterimizde...bunu anlayan susar..anlamayan da lafın yankısına bakar.... ama bilmez.... bilmek halüsinasyondur....aklin çaresiz kullara bir oyundur...ve de fena halde kafa yapar..zihni sakinleştirir..motivasyon sağlar...ileriye gösterirmiş gibi yapar....ağzılara bir parmak pal , zihne umut aşılar..ama hiçte gerçek değildir...herkes kendi zihninden ötesinde yalandır.. ve de her sabah o yeni güne biraz daha buna çekilir insandili söylemez olur..kulak duymaz olur...ama anlamaz , anlayamaz da..o yüzden her yeni gün hiç bir şey yokmuş gibi yaşamaya devam eder....halüsinasyon budur..bildiğimizi sanarız çünkü....anladığımızı..oysa ki ne kadar da çaresizizzerre kadar bir toz taneciği... tuzla buz olacağız..cam kırığı gibi..o zaman binlerce yüzümüz binlerce ağzımız binlerce gözümüz olacak...her birinden yaşam kusacağız...her birinden bir yaşamı yüceltip ,her birinden bir yaşamı öldüreceğiz...geceyi yakıcağız gündüze.....gece, 3 noktadan manifes-toya...

Tanrıya Yakarış

Daha fazla sıkışmışlığım hakkında yazmak istemiyorum
Açılım başka bir alanda daha işlevsel genişleyebilir
Tükenmişliğim tükendi
Yıllardır aynı kısırlık içinde aynı ebediyetsiz yerde dolaşan kelimelerim var
Öznellikten uzak
Ben
Ama olmak istediğim benden ayrı düşmüş oyuncaklarım onlar
Artık dolap altına atma vaktinin gelmesi gerek
Hatta saklamamak bile gerekebilir
Başka çocuklar oynasın diye oyuncak saklamak memur annelerin işi olsun
Oynanmış oyunlara özenmek oyuncaksız çocukların
Hatta ve hatta hiç bir çocuk da oynamasın onlarla
Karaltılı bir çocukluğun renklerini görmesinler
Zaman doğurganlık zamanıdır Erdoğan'a belki de kızmamalı
Zaman sahipsizlik zamanıdır
Piçlerin zamanıdır yaşanacak olan
Kelimeler düşünsel bir birleşimin değil deliliğin göstergeçleri olmalıdır
Binbir zorlukla kazanılan -kazanıldığı zannedilen- uyum, evrensel ezikliğimizi betimle-
melidir artık
Aklı olan buralarda fazla dolaşmasın
Aklı olan bir önceki emir kipimden akılsızlığımı anlasın
Aklı olan bir ucundan başlasın aklının, sonra bir paradoks üçgeni çizip tamamlasın
Oldu da biraz daha aklı var diyelim alsın eline bir matkap
Sağ şakaktan içeri tam devir
Darbeli olursa daha makul
Solaksa sol şakak daha kolayına gelir
Solaklara da sol şakak makul

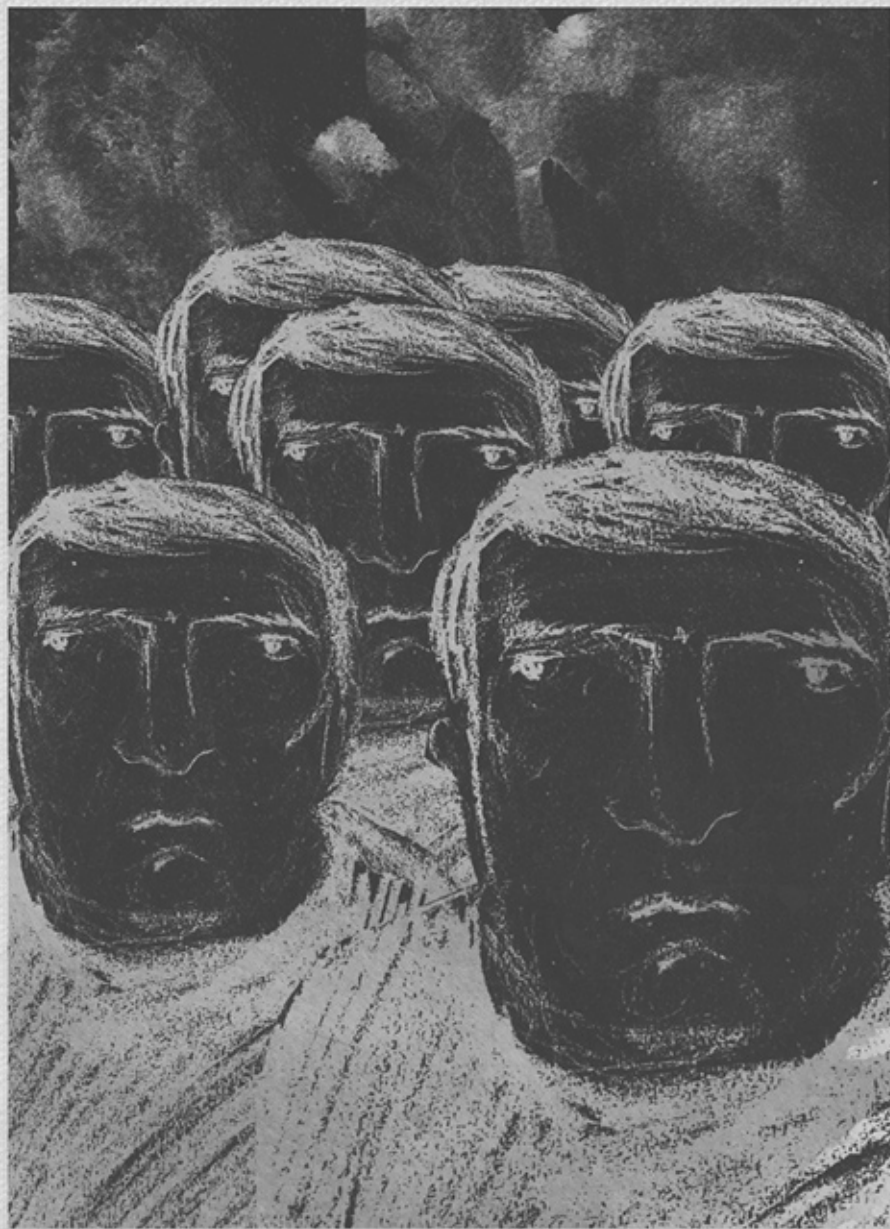
Herkes en makulu bulsun ve delsinler zihinlerini
Oluşan deliklerden matkapların çapına göre beyincikler aksın
Havuz problemi çözmek zorunda bırakılmışlar bilirler
Delik ne kadar büyürse beyin o kadar hızlı akar
Artık çapına da siz karar verin
Ne kadar götürsün istersiniz sizi beyniniz?
İplik gibi aksın diyorsanız siz de benim gibi yemeğin güzelini sona
saklayanlardansınız

Beni sana götüren yaşamsızlık sevincim
Kurguların zihnimi kurcalar
Ben
Ve yine ben
Sakin
Sessiz
Huzur dilenirim
Bedel ödemedi sen olmak isterim

Küçük aydınlığım anca bana yeter
Kıt-kanaat geçiririm bahsettiğin ışığında
Ne verdim de sana
Ne yaptım senin için de
Kovalattıyorsun iyelik eki tanımsız ışığı

“Adamlar var”

SOL//CAN BUĞUSEPTİL

“Söz Temsil,bi SOLuCAN kaç boğumdur?”

Domdom: Susalım ağamız açılış konuşması yapıcak.Oturun herkes yerlerine.

Bilo Aga:Muhterem arkadaşlar.Biz buraya niye gelmişik? Okumak için.Okumak iyi şeydir.Okumakla kitap aşınmaz.Ama yürümekle yol aşınır.Niye aşınır? Çünkü yol kitap degildir.

Hababam Sınıfı:Bravo,yaşa!

Tilki:Ağam!

Bilo Aga:Ne agası,aga ne?

Tilki:Kısa kes şu baklavayı yiyelim.baksana bizi bekliyo

Bilo Aga:Dağtın kırolara.Afiyet Olsın.Afiyet olsun.

Söz temsil, bi solucan kaç boğumdur?Bu öğreneceğiz.Bunu 'Bilsek noliy bilmesek noliy?' demeyin.Bakasınız bir gün lazım olur, söz temsil.Dagda bayırda gezerkene karşınıza bi solucan çıkabilir.O size sorar.Kardeş,doğrut bakalım,e bilmediğin zaman çok ayıp olur.O zama boku yersin.Bu memleket möhim memleket ne demek karşına solucan çıkabilir?Bugün mektebe gidiysin, sabah öğretmen çıkabilir karşına. Kardeşim ben saa bu kadar şeyler öğretmişim.Sen bana söyle bakam bi solucan kaç boğumdur?

Bilmedim,noldı? Okula gidiyon öğretmen sana neler öğretti.Bu kadar masraf etti yetiştirdi.Ve de konuşma bitmiştir.Bu kadar.

48 ml.

İNHALASYON

Buğuseptil

NEFES ALDIĞIMIZ
SUĞUN ALGİNELİĞİNİN
TEMAPTUPLARIN
TEDAVİSİNDE

**Dök bir kapak Buğuseptil'ini
Gir Battaniyenin Altına
Nefes Aldığımız Her Yerde Aşkı Hissedeceğiz!**

SOLuCAN Co. 1

Nihai
Aşkın Yücel Seçkin

Kapak
Çağlar Atalay

Düzeltilme
İrem Güven
Bilge Seçkin Çetinkaya

Baskı ve Cilt
Fotokopi – Ozalit

1.Baskı
İstanbul – 60 Adet
2.Baskı
İstanbul - 60 Adet

IABN
(International Abnormal Book Number):
888-888-888-X

Roman

Nihai

Aşkın Yücel Seçkin

Aşkın Yücel Seçkin

Nihai

"Tersine dönmüştü akreple yelkovan arasındaki ilişki."

"Bazen bir ayna bulursun, tutulursun, bakamazsın, hareket edemezsin, köşeler kapalıdır, çıktığını sandığın otoban bir raylı sistemdir aslında..."

Fotokopi-Ozalit baskı-ciltli olan kitap 105 sayfa olup İstanbul içi elden dağıtım yapılacaktır. İstanbul dışındakiler için; banka havalesi,posta çeki ile ödeme yapabilirlerse kargo ile yollanabiliyor: askin_yucel@hotmail.com

